

Naš delovni človek mora soodločati v vseh družbenih organih in v vseh vprašanjih našega socialističnega razvoja

V torek, dne 17. novembra je svoje volivce v Celju obiskal tov. Franc Leskošek-Luka, dosedanji ljudski poslanec v Zvezni skupščini in kandidat za bodočo Zvezno ljudsko skupščino. Celje je že popoldne bilo okrašeno z zastavami, pred železniško postajo je bil postavljen govorniški oder. Mesto je bilo ozvočeno, delovni ljudje meta Celja pa so se pripravljali na velik predvolilni zbor, ki se je pričel ob 17. uri. Medtem,

ko so se množice zbirale, so invalidi na Starem gradu uprizorili lep ognjemet, kar je dalo veličastnosti tega zbora še bolj svečan poudarek. Kmalu se zbralo na Titovem trgu okoli 10.000 ljudi. Z zastavami, godbo in parolami so prišli.

Zborovanje je otvoril tov. Medved in predal besedo tovarišu Leskošku, ki je burno pozdravljen stopil pred mikrofon.

stanju je to državo zatekla vojna, ki je porušena položaj še poslabšala, ako da se je ljudstvo Jugoslavije po smagi Osvobodilne vojne in revolucije znašlo v še večjih težavah.

Tedaj se je delavski razred s Komunistično partijo in tov. Titom na čelu odločil za socialistično gospodarstvo. Najširše ljudske množice so podprle gospodarske in politične ukrepe, ker so v tem videle pot do gospodarske in socialne osvoboditve. Naša naloga je bila, da raziščemo bogastva naše zemlje in da čimprej izkoristimo to bogastvo, ga predelamo, ne pa da ga prodajamo kot surovino. S tem je vzporedno rasla naša težka industrija. Vedeli smo, da bodo nastale težave, mnogih pa nismo poznali, ki so prišle pozneje z gospodarskim pritiskom informbirojevskih držav in dvemi sušnimi leti.

Tov. Leskošek je navedel naslednje uspehe v socialistični izgradnji:

V letu 1939 je bilo na človeka 68,5 kWh električne energije, letos pride že 176 kWh, ko pa bodo vsi agregati montirani, pa bo prišlo 350 kWh na človeka, to je petkrat več kot pa pred vojno.

Premoga je bilo 1939. leta izkopenega 6.973 tisoč ton, letos pa že 14.386.000 ton, ko pa bodo rudniki dovršeni pa bo 19.000.000 ton letne proizvodnje, to je 275% na leto 1939.

Nafta in naftinih derivatov je bilo leta 1939. 198.000 ton, letos 1.255.000 ton, 1955. leta pa 1.610.000 ton, to je 937% na leto 1939.

Jekla je bilo v 1939. letu 235.000 ton, letos 579.000 ton, ko pa bodo železarne gotove pa 1.333.000 ton, to je 567% na leto 1939.

Aluminija smo proizvajali 1939. leta 1795 ton, letos 2.800 ton, leta 1955. pa bomo proizvajali 37.000 ton, to je 2950% na leto 1939.

Cinka smo proizvajali 1939. leta 4.918 ton, letos 14.500 ton, leta 1955. pa 24.500 ton, to je 560% na leto 1939.

Cementa smo proizvajali 1939. leta 894.000 ton, letos 1.405.000 ton, 1954. leta 1.673.000 ton, to je 127% na leto 1939.

Transformatorji se pred vojno niso delali, letos se jih bo napravilo 3.161 ton.

Flektromotorji in generatorji se pred vojno niso delali, letos se jih bo izdelalo 2.540 ton.

Radioaparati se pred vojno niso delali, letos se jih bo izdelalo 55.600 komadov.

Stroji, turbine, vagoni, lokomotive in železne konstrukcije smo proizvajali 1939. leta 4.400 ton, letos 86.670 ton, to je 2.000% na leto 1939.

Traktorji se pred vojno niso delali, letos 3.500 ton, ko pa bo proizvodnja popolnoma stekla, pa 27.000 ton.

Poljedelski stroji in poljedelsko orodje je bilo 1939. leta 3.222 ton, letos pa smo izdelali 9.360 ton, ko pa bodo tovarne, ki se grade gotove, pa 35.000 ton, to je 1085% na leto 1939.

Umetna gnojila 1939. leta 72.770 ton, letos 85.400 ton, leta 1955. pa 128.700 ton, to je 264% na leto 1939., in tako

dalje bi vam mogel navesti še stotine proizvodov in novih tovarn, ki so že šle v pogon in ki bodo v kratkem šle v pogon, in pa da ne omenim še našo popolnoma novo vojno industrijo in brodogradnjo. Ker se že iz teh podatkov vidi, da se je struktura Jugoslavije popolnoma izpremenila. Jugoslavija je postala iz zaostale agrarne države močna industrijska država. Izgrajena je močna bazična industrija, iz katere se razvija predelovalna industrija, posebno metalna, kemična in prehranbena industrija.

(Nadaljevanje na 3. strani)

Kandidat za Zvezno ljudsko skupščino Viktor Avbelj - Rudi

med volivci v šoštanjskem ter celjskem okoliškem okraju

Ze pred dobrim tednom je začel obiskovati svoje volivce predsednik republiškega odbora Zadrudne zveze Slovenije ter kandidat za zveznega poslance zahodnega dela celjskega okoliškega

fan, Slivnico in Zusem, pozneje pa v spremstvu republiškega kandidata Zg. Savinjske doline in sekretarja Okrajnega komiteja ZKS za šoštanjski okraj **Jakoba Zena** tudi Nazarje, Šoštanj, Ljubno in Gornji grad. Po enodnevnem odmoru je tov. Avbelj konec preteklega tedna znova prišel med volivce celjskega okoliškega okraja ter govoril prebivalcem Braslovč in Polzele, v Vojniku in na Dobrni ter v torek na Vranskem. Na koncu redakcije našega lista pa smo sprejeli obvestilo, da je tov. Avbelj obiskal še rudarje v Zabukovci in volivce v Libojah.

Volivci so svojega kandidata za zvezno ljudsko skupščino povsod sprejeli z velikim navdušenjem in povsod so razgovori z njim potekali v takem vzdušju, da je imel tudi tuji poslušalec vtis, da si je že tov. Avbelj na prvih srečanjih pridobil zaupanja vseh volivcev.

Cepprav je bilo tržaško vprašanje na vseh zborovanjih osrednja točka razgovorov in so zbrani volivci tudi tokrat ponovno protestirali nad krivično odločitvijo Angloamerikancev o prepustitvi Trsta in cone A Italiji, so bila vendarle v razpravi ali tudi v govoru načeta in razčlenjena mnoga pereča vprašanja gospodarskega značaja. Tako je med drugim na zborovanju v Nazarju tov. Avbelj o perspektivnem razvoju kmetijstva pri nas povedal takole: Ko govorimo o uspehih v industriji, navadno pozabljamo na kmetijstvo. Dejstvo je, da se našemu kmetijstvu v povojnih letih ni posvečala velika pozornost. Pa to ne zaradi tega, da bi kmetijstvo podcenjevali, marveč zato, ker vsega nismo mogli naenkrat graditi. Izgradnja industrije pa je bila osnovni pogoj, če smo hoteli biti neodvisni. Zaradi tega je razumljivo, da so morale nekatere gospodarske panoge počakati. Sedaj pa je prišel čas, ko se kmetijstvo postavlja v prve načrte. Kmetijstvu bodo dana sredstva, da bo premagana zaostalost, da bo naša vas lahko dala več in tako zadostila vsem potrebam industrijskih središč in drugih mest.

V primerjavi s kmetijstvom v naprednih državah še nismo storili mnogo in tudi ne doseglj tega, kar lahko dosežemo. Poglejte samo živinorejo. Mi pravimo, da je že dobro, kadar dosežemo šele tretjino tistega, kar ponekod pravijo, da je minimum. Podobno je z uporabo umetnih gnojil itd.

Da bi tudi v kmetijstvu dosegli lepše rezultate, smo letos dobili 10-letni perspektivni razvoj kmetijstva v državi. Po tem načrtu bi morali že v dveh letih pridelati za 47% več kot doslej. Ta načrt, ki predvideva tudi gradnjo predelovalne industrije, bi morali poznati vsi. Tak načrt bi tudi morali izdelati za posamezne okraje, občine ter vasi. Na ta načrt bi morali biti pripravljene vsi kmetovalci, saj bo naša skupnost samo v prihodnjem letu dala 26 milijard dinarjev kreditov za razvoj kmetijstva.

Pri nadaljnjem razvoju kmetijstva imajo kmetijske zadruge važno nalogo. Kmetijske zadruge bi morale s sredstvi, ki jih imajo služiti razvoju celotnega predela, na katerem delujejo. Ta cilj pa bo uresničen takrat, kadar bodo kmetijske zadruge vzeli v svoje roke člani kmetijskih zadrug, ne pa da z njihovi upravljajo uradniki. Če bo tako, potem bo upravičenejša zahteva, da naj kmetijska zadruga dela za koristi svojih članov.

V nadaljevanju svojega govora je tovariš Avbelj razložil davčno politiko v (Nadaljevanje na 2. strani)

Govor tovariša Leskoška

Uvodoma je tov. Leskošek pozdravil navzoče volivce in se jim zahvalil za zaupanje, ki so mu ga izkazali s tem, da so ga zopet kandidirali za ljudskega poslance v Zvezno skupščino.

Nadalje je omenil veliko važnost volitev, ki bodo 22. novembra. Dejal je, da je to velik dogodek v političnem življenju delovnega ljudstva Jugoslavije, kjer delovni ljudje ne bodo glasovali samo za nove ljudske poslance, temveč tudi za novo skupščino, ki bo po obliki in vsebini nekaj novega. Dejal je, da je velika udeležba na volilnih zborovanjih po vsej Jugoslaviji dokaz enotnosti naših množic, ki s tem dajejo podporo bodočim ljudskim poslancem v Zvezni in Republiški skupščini, kakor tudi v Zbor proizvajalcev.

Nadalje je dejal, da je Ljudska skupščina drugega poziva, ki se je razpustila, tekoma svojega delovnega obdobja izvršila ogromno delo pri izgradnji socializma in likvidaciji državno kapitalističnih, oziroma birokratskih tendenc. Nova skupščina, ki bo izvoljena 22. novembra, bo uzakonila in definitivno privedla v življenje celo vrsto novih ustavnih gospodarsko-družbenih in političnih reform. Nova skupščina bo

izvršila in potrdila revolucionarne izmene zadnjega časa. Na znotraj bo do kraja izvršila decentralizacijo državne uprave in uvedla najširšo demokracijo. Povezala bo proizvajalne sile v armado najpozitivnejših sil za reševanje ogromnih problemov in nalog, ki so še pred nami.

V Ljudsko skupščino pridejo prvič v zgodovini človeštva tudi poslanci proizvajalcev, ki bodo enakopravno s poslanci Zvezne skupščine odločali o razvoju gospodarstva, o razdelitvi narodnega dohodka in to brez diskriminacije enega ali drugega okraja, ker v socialistični družbi ne more biti privilegijev.

Izvršni svet je pripravil vrsto uredb o novem gospodarskem sistemu. Nova skupščina jih bo morala uzakoniti, ko se bodo v praksi preizkusile. Tako bo ljudski poslanec v bodoče zadolžen brigati se za interese ljudstva in izgradnjo socializma. S tem, da ima vse pravice odbornika na okraju ali v mestu, kjer je izvoljen, je dolžan obveščati ljudski odbor o svojem delu v skupščini, skupščino pa o delu ljudskih odborov in problematiki svoje volilne enote.

Veliki uspehi v izgradnji naše socialistične domovine

Gospodarska politika, ki smo jo začeli izvajati po osvoboditvi, je pokazala odlične rezultate. V stari Jugoslaviji se je ves čas zelo malo spremenilo. Ni bilo industrije, če je bila, je nudila korist le gospodarjem, novih rudnikov niso odpirali, niso gradili električnih central,

železnic, cest, najmanj pa stanovanjskih hiš. Bila je to zaostala država. Gospodarji bivše Jugoslavije so bili zadovoljni s tem, da so prodajali kmečke pridelke in rudno bogastvo. Industrijskih proizvodov ni bilo kaj izvažati, saj jih še za doma ni bilo dovolj. V takem

VOLILNI PROGLAS

Celjani - Celjanke!

Vaša udeležba na volitvah poslancev v ljudsko skupščino FLRJ in LRS naj pokaže čvrsto voljo naših narodov, da nadaljujejo pot, po kateri gre socialistična Jugoslavija v svoji notranji graditvi, v izgraditvi svoje obrambne moči in v nadaljnji krepitvi svojega mednarodnega položaja.

Žene!

Volitve naj potrdijo pravilnost politike, ki je raztrgala stoletne okove delovnim ženam naše domovine, jih izenačila v pravicah z moškimi in ustvarila možnost za vsestransko sodelovanje na vseh področjih političnega, gospodarskega in družbenega razvoja.

Mladina!

Novembrske volitve naj potrdijo pravilnost politike, ki je posvečala mladini naše države veliko pozornost in ji omogočila vsestranski razvoj.

Tovariši - tovarišice!

Pri volitvah glasujte za kandidate, ki se bodo v novih skupščinah zavzemali za nadaljnjo rast ljudske blaginje, za dvig življenjske ravni, povečanje proizvodnje v industriji in kmetijstvu, povečanje stanovanjskih gradenj, za graditev novih šol in bolnišnic.

Volivci - volivke!

Ko boste na volišču oddajali svoje glasovnice vedite, da glasujete istočasno za politiko miru in varnosti na naših mejah ter politiko dosledne obrambe in nedotakljivosti naših nacionalnih pravic in bogastev naše zemlje.

Naj živi močna in enotna jugoslovanska skupnost!
Naj živi 22. november — dan volitev poslancev v ljudsko skupščino FLRJ in LRS!

Pogled na svetu

Giosue Carducci, najznačilnejši pesnik italijanskega Risorgimenta, pravi v svoji odi »Rim«: »Ti z gričev sedmerih razširjaš, o Rim, svoje roke ljube z n, ki je razlita po vzduhu pokojnem.« Mesto Rim primerja ogromnemu brodu, »ki pluje, da svetu zavladava«. Carducci, veliki nasprotnik Manzonijeve romantike, je ves poln vere v nacijo in socialne vzore, vere v domovino, človeštvo in njegovo zgodovinsko poslanstvo. Carducci imenujejo ustvarjalca mistike in kolektivnega diha Tretje Italije. Z vso to mistično navlaklo Tretje Italije pa ima Evropa že pol stoletja same težave. Kajti poslanstvo, o katerem v tolikih pesmih govori Carducci, je v praksi najbolj poniglava šakalska politika, ki jo Italija uganja brez ozira na to, kdo jo vodi. Bo menda res držala paradokсна beseda, ki jo je zapisal Curzio Malaparte Suvkert, da geniji razodevajo to, kar neki narod ni. Carducci je verjetno res genij, in, kar ni navadno, ves v službi svojega časa in v ravnih svojega okolja; oznanjal pa je nekaj, kar italijanski narod v Evropi nikoli več ne bo. To lahko ugotovimo ob nadaljnjem razvoju tržaškega vprašanja, ob ponovni polomijadi italijanske diplomacije v Ankari, ki Pelle ni hotela sprejeti kot pomembnega nosilca miru in reda, marveč je ob njegovem prihodu obudila vse tiste izkušnje, ki jih s šakalskim apetitom Italije ima v zadnjih 50 letih. Ni bila v teh dneh po naključju citirana imperialistična, borbena D'Annunzieva pesem: »... prenderemo la Turchia, a se le cose vanno bene, andiamo in Atina, ... prenderemo il Pireo, anche tutto mar' Egeo!« Res, neverjeten apetit! Mislim, da Carducci najbrž nikoli ni mislil, kako se bo duh njegovih pesmi povampiril Kaže, da »le cose« ne kažejo dobro; v Rimu, ki ga je v »Barbarskih odah« izsajnal Carducci, pa ni prav nobene druge ljubezni več, kakor njena najogabnejša karikaturna — sacro egoismo fašizma vseh tipov. Ta sacro egoismo pa Evropa pozna, zato mi upamo, da si bo 8. oktober Italija zapomnila.

Svet se z velikim zanimanjem peča z nasledki držnega sovjetskega odgovora na znano noto zapadnih veljakov. Stvar se nikamor ne premakne. Sovjetom se je posrečilo natresti na »obrambo« os Washington-Bonn obilo ostrega in zoprnega peska. Med tem ko sta se London in Washington zedinila za »male Bermude«, čeprav glede nemškega vprašanja nista istega mnenja, je Francija postavljena pred zelo kratki rok, v katerem naj se izjavi o evropski vojski. Dolej se je temu spretno izognila, čeprav vesoljni svet ve, da Francija evropske vojske ne mara. Sovjetska nota je terjala konferenco petih, s čimer je obenem povedala, da z zedinjenjem Nemčije ne bo nič. Če ne bo, potem Francija nima več nobenega aduta, vsaj s to garnituro zunanje politike ne. Nekateri govore, da je treba že govoriti o osi Moskva-Pariz. A to so verjetno ugibanja »dobro obveščeni« časnikarjev, ki so vedno pri roki, kadar diplomatom kakšna stvar sapo zapre. Tu je sicer še Posarje, ki ni rešeno zadovoljivo. Adenauer sam priznava, da saarski statut ločuje Nemčijo in Francijo.

V Aziji se stvari sučejo trenutno bolj v korist ameriških nasprotnikov. Prav zato bi Rusi radi na konferenci petih videli tudi Kitajce. Da veter tam ne piha v ameriška jadra, se vidi iz vedno novih zahtev Sing Man Rijja, iz njegove upotovitve, da je v Severni Koreji še vedno 1 milijon kitajskih prostovoljcev in iz čudne izjave podpredsednika ZDA Nixona, ki se je na desetdnevem potovanju v misiji dobre volje kar pet dni zdrževal na Formozu in rekel takole: »ZDA priznavajo Čang-kajškovo vlado kot vlado, ki najpopolneje zastopa kitajski narod in njegovo deželo. Napočil bo čas, ko bo lahko Kitajska živela v miru in prijateljstvu z narodi svobodnega sveta.« Komentar je k tem besedam odveč! Gospod Nixon gotovo ni eden od tistih, ki bi z grozo odklanjal Mc. Carthyja in njegov inkvizitorski aparat za preiskavo protiameriške dejavnosti. Antikomunistična histerija cvete od Patagonije do Alaske. Tudi Eisenhowerov zadnji govor v Kanadi je z njo v zvezi. V Aziji šanse torej ne stoji dobro, zato do konferenec petih ne bo prišlo, ne bo prišlo do razgovorov, problem bo ostal nerešen, čeprav vsi vodilni možje velikih sil v svojih vodnih intervjujih poudarjajo, da neresljivih problemov ni. Res jih ni, toda volje je treba, da se rešijo. Te pa ni, čeprav n. pr. Churchill, odkar je ozdravel, znova in znova prijemlje za potno palico in vihti svoje z Nobelovo nagrado okrašeno pero v obrambo pacifizma in vsega, kar spada k temu ubogemu pojmu. On, vojvoda Churchill, eden najbolj bojevitih mož angleške zgodovine! Vojvoda, nagrajen z najimennitnejšo mirovno nagrado vseh časov!

Mimo vseh teh velikih trenj se v Perziji zaključuje »majhna« tragedija: Mosadik je pred sodbo in jo pričakuje kot »pokonc« mož. Ne mara pomilostitve od šaha, odklanja očitek izdajstva, nič ne protestira in ne bo protestiral, ker je žrtev tujine, kakor pravi. »Majhna« tragedija in ne nova! Vsaka tragedija, ki nastane zaradi nekkih moralnih načel, predstavlja moralni kapital. Svet bo verjetno še pričal, kdo bo ta moralni kapital načel. T. O.

(Nadaljevanje s 1. strani)

Tov. VIKTOR AVBELJ med volivci...

stari Jugoslaviji in sedaj. Pri tem je dejal: Glede kmečkih davkov razmeroma ni toliko pritožb zaradi njihove višine, kot bolj zaradi njihove neenakomerne porazdelitve na vasi. Prav ta neenakomernost vzbuja najbolj vročo kri. Pri tem pa moramo razumeti, da dosedaj davčni sistem ni računal na absolutno pravičnost odmere davkov na posamezna gospodarstva, ker se to tudi tehnično ni dalo izvesti. Zaradi tega računamo, da bo uvedba davka po kastru in ne več po dohodku, odpravila mnoge pomanjkljivosti.

Da pa je bil davčni vijak v predaprilski Jugoslaviji ostrejši, nam dokazuje naslednje: Samo v Sloveniji so bili kmetje do leta 1941 pri bankah zadolženi z eno milijardo 200 milijonov starih dinarjev! Poleg tega je šlo v Sloveniji na »boben« kar 15.000 kmečkih gospodarstev. Že to dokazuje, da je gospodarski sistem temeljito pritiskal na kmeta.

Na skoraj vseh sestankih je moral tov. Avbelj odgovarjati še na vprašanja o namenu zakona o zaščiti gozdov ter o smotru gozdnega sklada. Tako je n. pr. v tej zvezi dejal v Vojniku: Ker se je že od 1890. leta v naših gozdovih preveč sekalo, je to kar smo sekali po vojni zadelo v živo. Res je, da smo največ posekali v 1948. letu! Res pa je tudi to,

da smo to leto posekali 7 milijonov kub. metrov lesa zato, da smo zdržali informbrojski napad in ohranili našo neodvisnost!

Gozd je važen za našo družbo. Zato ne smemo dovoliti, da bi nam pešal. Kajti če bi dovolili to, bi tudi slabo kmetovali. To nam dokazuje naša Primorska, kjer je zaradi prekomerne sečnje, ki so si jo privoščili italijanski fašisti, opešalo tudi kmetijstvo.

Glede na to, da je poraba lesa pri nas za 800 tisoč kub. metrov višja od letnega prirastka v naših gozdovih, bo treba omejiti ne samo sečnjo, marveč tudi izvoz žaganega lesa, na drugi strani pa bolj forsirati izvoz gotovih izdelkov, saj bomo z njimi vred prodajali tudi naše delo.

Da bi pa gozd čim bolj čuvali, je bila uvedena tudi gozdna taksa — gozdni sklad, ki ga plačujejo gozdni lastniki v določenem odstotku glede na količino posekanega lesa. Ta denar, ki ga je samo v Sloveniji neizkoriščenega za 200 milijonov, se mora vračati v tiste gozdove, kjer smo prvotno les posekali. O tem denarju naj vodijo računa občinski ljudski odbori ter kmetijske zadruge ter naj z njim gradijo nova gozdna pota, naj gozd čistijo, pogozdujejo itd., skratka vse, da bo naš gozd obvarovan.

-mb-

Kandidat v republiško skupščino tov. Olga Vrabičeva o političnem življenju v Celju ob volitvah

Letošnjo volilno kampanjo za predstojanje volitve v zvezno in republiško skupščino v Celju lahko označimo kot eno najživahnejših in najplodnejših od osvoboditve. Množična udeležba na predvolilnih sestankih SZDL, zbori volivcev, ki so se spremenili v spontane manifestacije naše socialistične enotnosti, zlasti pa dobro obiskani sestanki volivcev s kandidati nam pričajo o velikem interesu naših ljudi za našo nadaljnjo socialistično graditev, kakor tudi o aktivnosti naših organizacij SZDL. Eden najvažnejših uspehov naše predvolilne kampanje je nedvomno v tem, da smo naše volivce temeljito seznanili z uspehi in problemi naše socialistične graditve v širšem jugoslovanskem in slovenskem merilu. Tako smo uspeli, da tudi naše celjske probleme, ki jih ni malo, tretiramo v skladu z našim skupnim razvojem.

Razumljivo je, da so volivci pokazali največji interes za pereča vprašanja našega mesta in za perspektivo bodočega razvoja naše celjske komunne. Mesto Celje je v novi Jugoslaviji vsestransko napredovalo. Razvilo se je v enega najpomembnejših industrijskih in kulturnih središč v Sloveniji. Porast industrijske proizvodnje, razvoj šolstva, razvoj in napredek zdravstvene službe, nagel priliv prebivalstva itd. pa so seveda zaostriili nešteto vprašanj od stanovanskega problema, šolskih prostorov, komunalnih vprašanj, pa do nadaljnje modernizacije in povečanja kapacitete v naših tovarnah. Zlasti pa so se zaostriili spričo naglega razvoja mesta nekateri problemi, ki obstojajo že desetletja in ki jih stara kapitalistična Jugoslavija ni niti poizkusila reševati, kot je vprašanje regulacije Savinje, ureditev celjskega železniškega prometa, elektrifikacija predmestij in obronkih vasi itd. Naši delovni ljudje so že do sedaj pokazali veliko razumevanja za reševanje naših splošnih nalog, na primer: pomoč naših delovnih kolektivov za izgradnjo stanovanj, zato smo prepričani, da bomo v bodoče dosegali še večje rezultate z dviganjem proizvodnosti dela in vsestranske štednje in pobudi naših delovnih ljudi.

Politična aktivnost pred volitvami pa je jasno pokazala tudi na slabost v na-

CELJANI! — Tudi zunanost mesta naj izpričuje veličino volilnega dne

Letošnje volitve v republiško in zvezno skupščino so velik dogodek, ki bo strnil vse naše delovno ljudstvo k enotni misli in dejanju za še večji prvotni naš socialistične domovine. Naša politična zavest se je ob tej veliki volilni akciji utrdila kot še nikoli, o tem ni dvoma. Toda tudi zunanost mora dati odzvit prazničnosti v naši notranjosti. Volitve v najvišje organe ljudske oblasti so za nas praznik, kakršnih je malo.

Zaradi tega mora zunanost naših mest, krajev, vasi, zlasti pa volišč biti praznična. To nalogo morajo izvršiti organizacije Socialistične zveze delovnih ljudi in ostale množične organizacije. Tudi v tem naj se razvija volilno tekmovalje med posameznimi organizacijami.

Komisija za kulturo in agitacijo pri Mestnem odboru SZDL je na nedavnem sestanku pripravila tudi načrt za agitacijo in okrasitve mesta. Tako bodo na dan volitve četrti med seboj tekmovali, kje bodo lepše uredili volišča in pročelja hiš. Zelenje bo preskrbela Gozdna uprava in ga dala na razpolago na običajnem mestu, t. j. na dvorišču bivšega MLO. Socialistična zveza naj bi pravočasno organizirala pletenje vencev in krasitev hiš. Prav tako bi bilo umestno, če bi na ta dan uredili tudi vprašanje hišnih zastav, ki doslej

šem družbenem življenju. Vkljub temu, da so naši družbeni demokratični organi pokazali napredek in se afirmirali v gospodarskem družbenem in političnem pogledu, obstojajo še vendar velike sla-

bosti v razvijanju naše socialistične demokracije. DS bodo morali napraviti še mnogo, da bodo postali dejansko vodstva naših podjetij. Tu je velika naloga na naših organizacijah ZK in sindikata, da bodo dejansko vsi delavci seznanjeni s problematiko svojega podjetja. Prav tako bo potrebno demokra-

Kandidat Zgornje Savinjske in Zadreške doline za republiško ljudsko skupščino je tov. JAKOB ŽEN

V volilni enoti, ki obsega občine Zgornje Savinjske ter Zadreške doline kandidira za republiškega poslanca sekretar Okrajnega komiteja Zveze komunistov Slovenije za šoštanjski okraj tov. JAKOB ŽEN. Tov. Žen je bil rojen 1912. leta v Bohinjski Bistrici. Kot sin delavske družine je delal do nastopa vojaškega roka v raznih podjetjih, pozneje pa se je zaposlil v jenski železarni. Ljudska revolucija ga je zajela že od vsega začetka; večji del je deloval v ilegali na terenu in šele 1944. stopil med partizane. Po osvoboditvi je bil na najrazličnejših političnih funkcijah, tako na Jesenicah, v Slov. Bistrici, najdalje pa v Kamniku kot sekretar OK KPS ter predsednik okrajnega ljudskega odbora. Tov. Žen je bil že doslej naš republiški poslanec.

Na vprašanje o poteku predvolilnih priprav ter o gospodarski problematiki njegove volilne enote nam je tov. Žen povedal takole: Tako, kot drugje po Sloveniji in vsej naši državi, tako je tudi v volilni enoti, ki obsega občine Nazarje, Gornji grad, Rečico ob Savinji, Ljubno, Luče in Solčavo v času priprav na volitve mnogo razgovorov z volivci. Poleg enodušnega stališča glede tržaškega vprašanja kažejo volivci veliko zanimanje za vlogo bodočih skupščin ter se predvsem zanimajo, zakaj so potrebni zbori proizvajalcev. Poleg tega se na sestankih razpravlja o nešteti vprašanjih, ki jih še zanimajo, tako o davčnem sistemu, o gozdovih in sečnih dovoljenjih, o elektrifikaciji, o dograditvi zadrskih domov, o po-

niso dajale najlepše slike. Nekatero so obledele, tudi v barvnem zaporedju so nepravilno pritrjene na drogeve, mnoge so raztrgane in zamazane, kar je ne samo neestetsko, temveč tudi žaljivo in malomarno.

V nedeljo zjutraj bomo lahko videli, kje so se na volitve zares dobro pripravili, katere hiše bodo najlepše urejene in kje so tisti, ki jim ta dogodek ni dosti mar.

Na Kozjanskem bo treba večjega kulturnega in političnega izobraževalnega dela

(Razgovor s kandidatko za republiško skupščino tov. Mico Šlandrovo)

Po dolgem iskanju sem jo končno ujel na poti z enega na drugi sestanek in jo z vprašanji navezal na naslednji pogovor:

Vi kozjanskega področja doslej do podrobnosti niste poznali. Kakšni so Vaši pogledi na gospodarsko in politično situacijo v teh krajih?

Kozjanskega predela v podrobnosti res nisem poznala, toda to samo osebno ne, medtem ko mi je problematika bila vendar le vseskozi znana. Vprašanje, kakšno je gospodarsko-politično življenje, bi se dalo tako na široko obravnavati, zato je bolje, da se omejim na konkretne primere.

Brez dvoma so Vam volivci postavljali predvsem vprašanja o obnovi Kozjanskega. Kaj mislite, je bilo Kozjansko v tem pogledu zapostavljeno?

Res, Kozjansko še ni popolnoma obnovljeno, nikakor pa ne bo držalo, da bi bilo zapostavljeno. Kozjanski predel

je dobil zelo veliko. Sorazmerno so dobili vsi požgani kraji približno enako pomoč, tedaj tudi Kozjansko. Je pa nekaj drugega, kar ima kvarne posledice za obnovo Kozjanskega. Pomoč je bila pravilno razdeljena, le v krajih,

kjer je ta pomoč morala priti ljudem v roke so se dogajale nepravilnosti. Odras tega je dejstvo, da ljudje tam še niso navajeni na skupno in kolektivno reševanje problemov, zato je pomoč bila tako nepravilno razdeljena. Sem in tja so bili nekateri posamezniki tudi malomarni, ki so se držali načela, češ, kdor je požgal naj tudi postavi. Pribijam, da so bili to le posamezniki in da tega ne gre posploševati. Na splošno so imeli ljudje velike težave pri obnovitvi svojih domačij, zlasti oni, ki so oddaljeni od prometnih zvez. Nekateri na pol dograjene stavbe kar vpijejo po dokončni obnovitvi in bo treba v tem pogledu nekaj storiti. Merodajni ljudje bodo morali poskrbeti, da bodo potrebni ljudje dobili kredit z olajševalnimi okolnostmi, toda predvsem tisti, ki niso sami krivi in niso zaradi malomarnosti ostali brez obnovljenih domačij.

Katere probleme so volivci poleg navedenih še iznašali in kako jih bo mogoče v okviru skupnosti reševati?

Volivci so precej govorili o davkih in gozdnem skladu. Povsod so se pritoževali. Po mojem mnenju deloma nepravilno, deloma pa tudi upravičeno. Da so lokalne oblasti pri razdeljevanju davčnih obveznosti sem in tja grešile, je nekako splošna slika, ki jo bodo morali volivci na demokratičen način rešiti sami. To velja za tiste predele, kjer v globalnem smislu davki niso previsoko postavljeni.

So pa kraji, nekateri zelo revni občinski odbori, kjer so po mojem davki na splošno previsoki, zlasti še, če vzamem v obzir škodo, ki jo je povzročil mraz, povodenj in ostale vremenske neprilike. Posebno je prizadelo tiste kraje, kjer je vinogradništvo in sadjarstvo glavni vir dohodkov. Kljub temu, da so tem ljudem bili na osnovi te škode že znižani, ljudje ne najdejo sredstev, da bi jih plačali, ker so morali vinograde in nasade prav tako vzdrževati, koristi pa od njih niso imeli.

Kakšno je politično razpoloženje prebivalstva, ki je med narodnoosvobodilno borbo bilo zelo prizadeto?

Spričo politične aktivnosti med vojno, ko je okupator tlačil te ljudi, in ko so partizanske edinice na tem terenu bojevali svoj boj, je danes precej drugačen vtis. Ljudje v teh krajih slabo poznajo interese in problematiko naše celotne socialistične domovine. Premalo poznajo naše vsestranske napore, naše težave, s katerimi se borimo. Prav tako zelo malo poznajo naše uspehe, skratka nekam odrezani so. Ti ljudje ne čitajo, zato tega tudi ne vedo. Politično delo je zelo slabo. Imam vtis, da tamkajšnji aktivisti sami premalo študirajo, zato ljudem ne morejo nuditi učinkovite politične pomoči. Ljudje pa so dojemaljši za pravilno obrazložitev in razmišljanje o stvareh, če jih pobliže spoznaajo. Težava je v tem, da v teh krajih ni industrije, zato tudi ne more biti političnega sodelovanja med industrijskim in kmečkim prebivalstvom.

Najvažnejše bo za te predele, poleg gospodarskega napredka, vprašanje političnega in kulturnega napredka. Tu mislim bodo morali naši učitelji globlje zaorati ledino. Njih prosvetno-aktivistična naloga ni samo v tem, da učijo otroke, temveč da sodelujejo tudi z njihovimi starši in povsod kjer koli je to potrebno, preganjajo temo zaostalosti.

*

Tovarišica Šlandrova je govorila tudi o neurejenih razmerah v šolah, kjer ne bi smeli delati razlike med otroci različnega premoženjskega sestava, ko delijo malice, saj imajo otroci izredne težave pri obiskovanju šole, dolgo pot in razne druge nevarnosti.

Tovarišica Šlandrova je na našo prošnjo obljubila večkrat spregovoriti o težavah in problemih Kozjanskega tudi v našem časopisu.

(Nadaljevanje s 1. strani)

Franc Leskošek - Luka o politično gospodarskih problemih Celja

V novi Titovi Jugoslaviji se je poleg velike gospodarske preobnove, vodila tudi velika skrb za človeka. V nobeni državi na svetu ne uživa delovno ljudstvo take socialne zaščite, kot pa v Jugoslaviji.

V letu 1938. je bilo v Jugoslaviji 875.791 socialno zavarovanih delovnih ljudi, od tega v Sloveniji 140.000.

V juliju letos pa 2.009.323, od tega v Sloveniji 301.315, to je 130% več kot pred vojno. To povečanje nastopa zaradi tega, ker se je delavstvo v industriji ogromno povečalo in zaradi tega, ker je vsakdo socialno zavarovan, kdor je v delovnem odnosu, kar pa pred vojno ni bilo vedno.

Velika skrb se polaga na naš naraščaj, s tem, da se daje staršem dodatek za otroke. Otroški dodatek so pred vojno sprejemali samo državni uslužbenci in še to zelo minimalno. Danes sprejema dodatek 645.595 koristnikov za 1.333.335 otrok. Od tega v Sloveniji 100.418 koristnikov za 193.285 otrok.

Za otroške dodatke je bilo 1952. leta izplačanih 50.018.370 in 1.438.799 din za otroško opremo.

Pokojnino in invalidnino sprejema letos 353.564 ljudi, od tega v Sloveniji 69.287 ljudi.

Tovariši in tovarišice!

V letu 1952. smo imeli 961.283.000.000 din bruto produkta, letos se je povečal bruto produkt na 1.003.031.000.000 din. Drugo leto se bo pa povečal na tisoč devetnajst milijard 838.000.000 din, to je že rezultat povečanja proizvodnje. V letu 1954 bo proizvodnja 58 milijard večja kakor pa je bila v letu 1952.

Nivo cen, ki se predvidevajo v letu 1954 za industrijsko blago v odnosu na leto 1953 znaša 88,6%. Plačni fond v letu 1954 se bo povečal za 6% od 412.906.000.000 din na 416.655.000.000 din. To pa iz razloga, ker bo v letu 1954 zaposlenih okoli 70.000 več delavcev kakor v letu 1953 in ker se bo povprečna plača v nekaterih panogah nekoliko povečala, zaradi višje kvalifikacije delavcev. V letu 1954 investicije za kapitalno izgradnjo v celoti ne bodo nič manjše kakor v letu 1953. Zvezne investicije bodo obsegale samo najvažnejše objekte. Vse druge investicije bodo izvrševale republike in ljudski odbori iz svojih lastnih sredstev.

Predlog zveznih investicij je, če ga

bo sprejela novoizvoljena skupščina, za industrijo 17.890 milijonov, za dovršitev te industrije pa bo v 1954. letu potrebnih še 117.030 milijonov.

Republika Slovenija ima v svojem industrijskem razvoju svoje specifične pogoje. Slovenska industrija se bo v naslednjih letih močno razmahnila ob pogojih že dograjene težke industrije, ki smo jo gradili tam, kjer so zato obstajali najboljši prirodni pogoji; to je rudno bogastvo in pogonska energija. S tem, da smo izgradili temelje industrijskega razvoja naše domovine, smo našo slovensko industrijo v glavnem osvobodili odvisnosti od inozemstva in ji tako dali pogoje za nadaljnji razvoj.

Za kmetijstvo 2,350 milijonov, za končanje tega dela bo pa po 1954. letu potrebno še 41 milijard din.

Za železniški, pomorski in rečni promet 15.810 milijonov, za dovršitev tega dela pa bo po 1954. letu potrebno še 38,561 milijonov din.

Za Novi Beograd je predvideno 1 milijard din investicij in za Slovensko Primorje 1.600 milijonov din.

V industriji so predvidene investicije hidrocentrale Mavrovo in Vardar, železarnice v Skoplju in rudnik železa v Kičevu v Makedoniji.

Dalje hidrocentrale Gornja Zeta, Železarna Nikšič in tovarna karbida v Titogradu v Črni gori.

V železniškem prometu so predvidene nove železniške proge, novi mostovi in železniški voz v Doboju in Beogradu.

V pomorskem prometu je predvidena gradnja luke Bar in Kardeljevo ter gradnja novih ladij. V rečnem prometu je predvidena gradnja novih ladij.

V zračnem prometu je predviden nakup novih avionov za mednarodni promet in razširjenje aerodroma v Beogradu.

V kmetijstvu je predviden nov hidrosistem za namakanje v Južni Bački. V desetletnem programu je predvideno namakanje 135.000 ha zemlje. Vrednost vseh teh del bo znašala 41 milijard din. Dalje je predvideno odvodnjavanje na področju dolnje Neretve na površini 11.640 ha zemlje.

V Bosenski Posavini v žitnici Bosne in Hercegovine so predvideni novi naspisi na Savi, da bi se preprečile vsakoletne poplave na ozemlju 93.400 ha.

Veliki napredek v kulturi in prosveti

Tovariš Leskošek je navedel velike uspehe v dviganju kulture in prosvete. Dediščina stare Jugoslavije je pustila za seboj ogromno nepismenost. Vse to je danes v veliki meri odpravljeno, teže pa so še v pomanjkanju šol in učiteljskega kadra. Pomagali smo si s tečajji, večernimi šolami. Ker pa je to še vedno premalo, bo treba temu vprašanju posvetiti več skrbi, saj danes ljudje potrebujejo poleg svoje zavesti tudi boljšo šolsko izobrazbo.

Nadalje je tovariš Leskošek govoril o velikih uspehih v našem zunanje-

tičnem življenju. Danes celo Sovjetska zveza in njeni sateliti spoznavajo jalovost svoje blokade in nam že ponujajo diplomatske stike. Naše gospodarske zveze so se razširile tudi na azijske in afriške dežele. Želimo enakopravno sodelovanje z vsemi. Naša zunanja politika se odraža v borbi za mir med narodi za neodvisnost in nevmešavanje v notranje zadeve drugih narodov.

Našim uspehom v gospodarstvu, kulturi in prosveti, v zdravstvu in celotnem sistemu daje priznanje ves demokratični svet.

Visoka zavest naših ljudi se bo stopnjevala

Tovariš Leskošek je označil za potrebno, da se politično življenje, ki se je v volilnih manifestacijah stopnjevalo, nadaljuje. Dejal je, da spremembe, ki so bile izvršene v zadnjem času, zahtevajo tudi drugačne oblike dela.

Pot do resnične demokracije ni lahka. Imamo ostanke reakcionarnih elementov, ki pod demokracijo tolmačijo anarhičnost. Radi se poslužujejo krilatice o naši »slabosti« in o pritisku zahoda. Našim narodom pa je jasno, da mi pritiska ne dovolimo in da so vse reforme naš socialistični program. Mi smo že toliko napredovali, da lahko gremo v vseh panogah naše dejavnosti na ljud-

sko samoupravljanje. Demokracije pa brez ljudske materialne baze ni. V tem se naša demokracija razlikuje od zahodne. Prav zaradi tega, ker se borimo za novo, resnično socialistično demokracijo, ne bomo popuščali pred nikakršnim protirevolucionarnim delovanjem.

Na drugi strani pa imamo ljudi, tudi člane Zveze komunistov in SZDL, ki so zastrupljeni z birokratizmom. Le-ti se bodo morali odvaditi metod zapovedovanja, razumeti bodo morali novo vsebino družbene vloge Zveze komunistov kot učitelja ljudskih množic.

Demokracija ni prazna beseda

Demokracija ni prazna stvar, ki sama po sebi pride. Ni dovolj, če rečemo, zdaj pa je demokracija in potem naj bi tudi bila. Demokracija se ne da uvesti z dekretom. Po naši ustavi so vsem ljudem demokratične pravice zajamčene. Zato pa so morali biti ustvarjeni odgovarjajoči gospodarski, politični in materialni pogoji. Te pogoje pa je ljudstvo pod vodstvom tovariša Tita in Zveze komunistov ustvarilo. Politični pogoji so bili ustvarjeni že med NOB, ko smo osvobodili našo domovino in ustvarili FLRJ. Ustvarili smo jih z obnovo porušene domovine, s kapitalno izgradnjo, z mnogokratnim povečanjem industrije in poboljšanjem kmetijstva. Ko pa je bila materialna podlaga ustvarjena, je bil tudi čas, da so gospodarstvo prevzeli delovni kolektivi.

Demokracija pa je treba še naprej učvrstiti. Birokratizma je še vedno dovolj. V precejšnji meri smo sami krivi, če se ne poslužujemo pravic, ki nam jih daje ustava.

O lokalnih vprašanjih

Dovolite mi, da preidem tudi nekoliko na vašo lokalna vprašanja, ker so to za vas najbolj pereča jutrišnja vprašanja. V samem Celju in okolici se mora predvsem politična situacija v mnogem popraviti.

Zveza komunistov in Socialistična zveza delovnih ljudi in ostale organizacije morajo svoje delovanje poživeti. Po

volitvah je treba razgibanost delovnih množic, ki je bila ves čas volilne akcije zelo živa, usmeriti v to, da okrepimo Socialistično zvezo delovnih ljudi.

V našem okraju moramo imeti čisto situacijo v vprašanju izgradnje socializma in socialističnega gospodarstva. V zadnjem času so se razmere sicer precej popravile, vendar imamo še ljudi,

ki se z novimi pogoji življenja niso sprijaznili. Mi moramo vedeti, kdo so ti ljudje.

V Socialistični zvezi delovnih ljudi je mesto vseh poštenih ljudi in moramo se potruditi, da jih pritegnemo k sodelovanju in teh je ogromna večina. Tista majhna ščepca, ki pa noče sodelovati in tisti, ki v Socialistično zvezo ne spadajo, pa nič ne pomenijo, ker jih bomo dobro poznali.

Socialistična zveza delovnih ljudi je organizacija, v kateri so lahko organizirani vsi ne glede na vero in prepričanje, ki so za socialistično izgradnjo naše domovine.

V njej lahko vsak sodeluje po svojih sposobnostih, v njej se lahko predskurirajo vsa dnevna vprašanja, prinašajo predlogi in zaključki o vseh problemih, ki živo zanimajo vsakega človeka.

V Socialistični zvezi se bodo kovali novi ljudje s socialistično miselnostjo in novi kadri, novi borci in sposobni ljudje za razna mesta naše družbene dejavnosti. Pri teh volitvah smo videli razne težave s kadri, ker jih je bilo treba postavljati na razna mesta. V mnogih krajih so se vsiljevali razni špekulanti in karieristi, ki so mislili, da je sedaj prišel njihov čas. Jaz verujem, da imamo dovolj sposobnih in zgrajenih ljudi po tovarnah, ustanovah in v ostali družbeni dejavnosti.

Toda mi jih nismo dovolj poznali, ker niti oni niti mi nismo bili dovolj aktivni v dosedanjem delu, da bi jih organizacije aktivizirale za boljše delo, da bi v njih lahko bolj smelo dvigali sposobne in poštene ljudi.

Z delovanjem v Socialistični zvezi v dnevni praksi in delovanjem v družbenih organih se bo dvigala ljudska zavest in socialistična miselnost.

V Celju, ki se zelo hitro industrijsko razvija, je še mnogo nerešenih problemov. Tu se bo morala Socialistična zveza mnogo bolj potruditi v informiranju svojega članstva in ga na teh vprašanjih zainteresirati in pritegniti k sodelovanju in reševanju teh perečih in zaostalih problemov, ki se doslej niso ali pa prav malo reševali.

Jaz se bom v svojem nadaljnjem izvajanju dotaknil samo nekaj najbolj perečih problemov. V diskusiji je mnogo predlogov novih gospodarskih uredb, ki jih je izdal Izvršni svet. Delovni kolektivi, ustanove in družbene organizacije bi morale te predloge prediskutirati in dati svoje pripombe. Do danes je prišlo še zelo malo pripomb od delovnih kolektivov, čeprav so vse te nove gospodarske uredbe življenjskega pomena' zanje.

Dalje, današnja inšpekcija in kontrola je zelo pomanjkljiva. Ni dovolj samo oblastvena strokovna inšpekcija, ki vrši samo uradno kontrolo, temveč naša ljudska inšpekcija mora postati bolj temeljita in aktivna in trgovini, gostinstvu in obrtništvu. Dogaja se, da se dajejo privatnikom proizvajalna sredstva v zakup ter s tem ustvarja nova kapitalistična podjetja. V obrtništvu so nastala nova takšna podjetja ter se neomejeno razvijajo v novo kapitalistično industrijo z večjim številom delavcev brez neke posebno učinkovite kontrole. Oni izvršujejo milijonske posle po vsej državi, ne plačujejo v redu davka, dolgujejo milijone za socialno zavarovanje. Konkretno je to Sumečnik, je pa še več takih obrtnikov, kamor bo treba poslati kontrolorje, da enkrat za vselej prekinemo s takimi špekulanti v socialistični družbi. Nadaljnji problem, ki je zelo pereč v Celju, je socialno zavarovanje in zdravstvo. Socialno zavarovanje je postalo iz državne ustanove splošna družbena ustanova delovnih ljudi. Iz tega sledi, da se bo morala sama vzdrževati iz prispevkov, ki jih plačujejo podjetja ali ustanove za svoje zavarovanje. O velikih vsotah, ki jih ta ustanova letno izdaja za svoje zavarovanje, sem poprej govoril. Ne mislim pa s tem, da je poslovanje v socialnem zavarovanju v redu in da se ne bi te velike datjave mogle uporabiti še v boljše korist zavarovancev, če ne bi bile razne pomanjkljivosti, ki ustvarjajo nezadovoljstvo med zavarovanci.

V Celju je v tem oziru še veliko slabosti v zdravljenju. Na primer, preventivno zdravljenje se ne more uspešno vršiti zaradi pomanjkanja potrebnih in odgovarjajočih prostorov in zaradi preobremenjenosti zdravnikov. Tako se

O tržaškem vprašanju

Vi bi gotovo najraje slišali, da je stvar o Trstu rešena in da je med nami in Italijani napravljen sporazum in tako vprašanje o Trstu spravljenjo z dnevnega reda.

To vam na žalost ne morem povedati, kajti borba za pravično rešitev tega vprašanja se vrši dalje in zajema vedno večji obseg.

Tovariš Tito in naša vlada so dali več predlogov, kako se naj ta spor reši, toda niti en predlog niso hoteli Italijani sprejeti.

Vsi miroljubni ljudje v svetu uvidevajo, da so Amerikanci in Angleži s svojo odločbo od 8. oktobra storili veliko krivico ne samo našim narodom, temveč tudi Tržačanom samim in s tem tudi povečali vojno nevarnost v tem delu sveta.

Odločne besede tovariša Tita v Laskovcu in Skoplju in močnejše protestne demonstracije vseh naših narodov, po-

pregledi ne morejo niti pravočasno niti temeljito vršiti in s tem nastajajo luknje, skozi katere tako imenovani zabašanti zelo lahko prihajajo, ki s tem izkoriščajo socialno zavarovanje in škodujejo ostalim zavarovancem. Dalje, bolnica se ni urejena, niso še dograjene stavbe, ki bi nudile redno funkcioniranje bolnice, niti ni urejeno za ustrezno razvedrilo in sprehode za bolnike. Vse to zavlačuje in s tem podražuje temeljito zdravljenje.

Mnogo je nedostatkov v naših podjetjih glede higienskih in zaščitnih mer, saj je število manjših in večjih nezgod nad normalo, če se vsak osemnajsti človek ponesreči. Niso to samo stroški socialnega zavarovanja, temveč so to tudi stroški kolektivov še večji.

Nadalje se bo potrebno zanimati tudi za zavlažinske datjave. Mnogo je takih primerov, ko razni ljudje nepravilno prejemajo pokojnino. Ni še dolgo tega, ko se je odkrilo, da je prejemale pokojnino vdova domobranskega podpolkovnika na podlagi lažnih izjav drugih domobrancev. Verjamem, da je še mnogo takih primerov, ki jih bo treba še odkriti tudi med bivšimi raznimi delodajalci, ki so izkoriščali delovno ljudstvo in hočejo danes zopet živeti na ljudski račun.

Vse te probleme, ki sem jih navedel, bo treba odločno zaostri in izvršiti revizijo in stalno kontrolo.

Za izgradnjo in dokončanje bolnice in preventivne ambulante pa bo treba izvesti najširšo akcijo. Kajti bolnica v Celju ni samo za Celje, temveč vanjo prihajajo bolniki iz tretjine teritorija Slovenije.

Naše mesto je doslej mnogo zamudilo, ker še vedno nima regulacijskega načrta, da bi po njem lahko solidno usmerjalo svoj nadaljnji razvoj in izgradnjo. Nadaljnja širitev proizvodnje v našem mestu je nemogoča brez dobro preuči- ranega regulacijskega načrta. Naša industrija se je v preteklosti izgrajevala brez potrebnih perspektivnih planov. Zato je dediščina kapitalistične industrijske graditve danes največja ovira za sodobno ureditev mesta Celja. — Ogromni izdatki bodo potrebni, da bomo odpravili te pomanjkljivosti in zgradili naše mesto tako, da bo dostojno delovnim naporom naših ljudi. Zaradi pomanjkanja regulacijskega načrta so se v preteklih letih vršile ogromne napake, ki jih bomo drago odpravljali, ker smo stanovanjska naselja brez potrebe teritorialno raztegnili v kraje, ki nimajo še nikakih komunalnih naprav, ki pa so pogoj za higiensko in kulturno bivanje za delovnega človeka. Skupnosti smo s tem naložili ogromna bremena, saj je pogostokrat tako, da stanejo komunalne ureditve desetkrat več, kakor je pa vrednost stanovanjskih zgradb. Mi bomo morali urediti te komunalne naprave v novih naseljih okrog mesta. V bodoče pa bomo skrbeli za to, da bomo vršili novogradnje tam, kjer v glavnem te komunalne naprave že obstajajo in s tem povečali obseg gradnje stanovanjskega fonda. Z regulacijskim načrtom se morajo določiti področja za izgradnjo stanovanjskega fonda ter na teh področjih že predhodno urediti komunalne naprave, ki se bodo izvajale po načrtu in s tem mnogo pocenili stroški izgradnje samih komunalnih naprav pa tudi novih objektov od njih.

Vi, tovariši in tovarišice, ste na številnih predvolilnih zborovanjih ugotovljali nujnost čimprejše izgradnje novih šolskih objektov v skrbi, da bi naš doraščajoči rod imel možnost dobiti čim širše znanje v zdravih pogojih. Mi imamo danes v Celju skoraj vsako učilnico zasedeno popoldne in dopoldne. V naslednjih letih pa tudi takšna zasedba ne bo dala možnosti vseh mladini obiskovati šolo. Pri vsem tem je treba upoštevati tudi zdravstvene prilike in vzgojne uspehe, ki so trenutno ogroženi in ki bi bili v boljših pogojih mnogo večji. Odgovorni smo za zdravje naše bodoče generacije, da bo le-ta sposobna razvijati vse to, kar smo s krvjo in trdim delom doslej ustvarili. Zato bodo sredstva, ki jih bo naša skupnost vlagala v ta namen, najboljše naložena. Mnogo je problemov, o katerih bi morali še govoriti in o katerih v dnevno razpravljate, toda jaz sem omenil le glavne, ki zahtevajo takojšnjih ukrepov in prepričan sem, da bodo delovni ljudje našega Celja vložili ves potreben trud in pripravljenost za njihovo rešitev.

za njihovo industrijo, ki jih uvažajo iz Jugoslavije. Italijanski delavci bodo morali gospoda Pello vprašati, kakšno ekonomsko politiko vodi, ki tira italijanske delavce v še večjo bedo.

Ta italijanska politika, ki je res zagrizena nacionalistična, antijugoslovanska in imperialistična, ne vodi k ničemu drugemu, kakor še k večjemu zaostrevanju odnosov med obema državama.

Mi ne vodimo in nismo vodili nacionalistične zunanje politike, tudi proti Italiji ne, če Italija ne bi vodila imperialistične politike proti Jugoslaviji, proti najbolj elementarnim interesom našega naroda, potem bi mi, kar se nas tiče, lahko prijateljsko živeli z najboljšimi odnosi, kar bi obema koristilo in krepilo svetovni mir. Pa tudi tržaško vprašanje se ne bi tako zaostri, ker bi se dalo laže sporazumno rešiti, ker bi vladalo večje zaupanje med nami. Mi danes zaupanja v Italijo, posebno pa v vladajoče imperialistične kroge nimamo, ker imamo zelo bridke izkušnje že od leta 1918 pa vseskozi do danes, kar je tudi tovariš Tito v nedeljo v svojem velikem govoru zelo ostro podčrtal. Mi vemo, koliko so Slovenci pod Italijo trpeli in še danes trpe. Vem tudi to, če bi odločba od 8. oktobra veljala, s kakšnim triumfom bi se italijanski besmaševal nad našimi rojaki. Mi na to ne moremo in ne bomo nikdar pristali. Mi želimo samo sporazumno rešitev. Mi ne insistiramo na tem, da vzamemo Trst, ker ga s silo ne bomo jemali. Ne insistiramo, da bi ga dobili, ker ga ne bi dobili dobre volje od nobenega, temveč uporno vztrajamo na tem, da se cona A, vse kar je Slovensko, kar je kompaktno — tako premoženje kakor ljudje — priključi k Jugoslaviji, ker niso sprejeli naše predloge o kondominiju ali pa o internacionalizaciji, je odločno postavil tovariš Tito v nedeljo na zborovanju v Beogradu.

Mi smo predlagali konferenco, na kateri naj bi se storili potrebni ukrepi za zmanjšanje napetosti in pripravili teren za končno rešitev tržaškega vprašanja. Ta konferenca se zavlačuje in se čujejo razne sugestije in mnenja, med njimi tudi ta, da bomo po volitvah mehkejši in da bomo popustili in da je bil za nas odločni odpor proti 8. oktobru samo volilni manevar tovariša Tita, ki nam je bil za volitve potreben. Mi jim lahko s tega mesta povemo, da volitve nimajo z vprašanjem Trsta nobene druge zveze, kakor to, da bomo na volitvah zaradi tržaškega vprašanja z visoko zavestjo še odločneje manifestirali našo pripravljenost, s tovarišem Titom na čelu nadalje izgrajevati našo socialistično domovino in odločno braniti naše pravice, našo neodvisnost in ne dopustiti, da bi drugi razpolagali z našo rodno grudo, ne da bi nas vprašali za mnenje.

Tovariši in tovarišice!

Prebivalci mesta Celja in njegove okolice so se vedno pokazali kot en mož, ki so se vedno pokazali kot dostojni borci v izgradnji socializma, stojič na braniku za svoje pravice in izvrševali svojo dolžnost. Prepričan sem, da boste tudi sedaj pri teh volitvah izvršili svojo dolžnost s stoodstotno udeležbo pri volitvah.

Volili boste za izgradnjo socializma.

Volili boste za boljše bodočnost naših narodov.

Naj živi socialistična Jugoslavija!

Naj živi Slovenija v socialistični Jugoslaviji!

Naj živi naš voditelj in učitelj tovariš Tito kot graditelj naše lepše domovine!

29. novembra bo otvorjen smučarski dom XIV. divizije na Mozirski planini

Pisali smo že, da so smučarji Planinskega društva Celje v tem letu zgradili v bližini Mozirske kočice novo postojanko, ki po velikosti in opremljenosti ne zaostaja za že obstoječo. Z razumevanjem delovnih kolektivov, ki se gmotno podprli to gradnjo ter z neumornim delom posameznikov je zrasel dom v nekaj mesecih. Smučarski dom bo odlično pripomogel k nadaljnjemu razvoju zimsko-športnega in turističnega centra, ki se po prizadevanju Planinskega društva razširja na Golteh.

V kratkem bosta obe postojanki dobili tudi električno razsvetljavo, saj je daljnovod do kočice že dograjen. S tem v zvezi bo smučarska žičnica, ki bo te dni prispela iz inozemstva, prišla do polne veljave. Smučarji razpravljajo tudi o nočni razsvetljavi terena ter o ozvočenju idealnih smučišč v naravi, kar bo prav gotovo novost v naši domovini.

Na praznik ustanovitve naše socialistične domovine bo dom otvorjen ter z odkritjem spominke plošče posvečen spominu herojev XIV. Proletarske divizije Borisa Kidriča, ki je na teh tleh odigrala svojo zgodovinsko nalogo.

Smučarji celjsko-šaleškega bazena vabijo delovne ljudi, da se udeležijo spominke svečanosti, bo ob 14. uri na predvečer praznika.

Pridružujemo se čestitkam delovnemu Planinskemu društvu z željo, da bi še v bodoče posvečali toliko pozornosti čuvanju pridobitev NOB.

Franc Lubej — predsednik OZZ in kandidat za republiško skupščino:

Več objektivne presoje o uspehih v našem gospodarstvu

Moj namen je, da v tem članku dam nekoliko podrobnejša pojasnila in sliko o do sedaj doseženih gospodarskih uspehih na področju okraja Celje-okolica. To je potrebno posebno še zaradi tega, ker nekateri nepoučeni ali pa do graditve socializma nerazpoloženi ljudje skušajo z najrazličnejšimi parolami zmanjševati vlogo naše borbe za graditev socializma. So namreč nekateri ljudje, ki hočejo povzročiti še večje težave, kakor jih sicer imamo. Nič čudnega ni, da so takšni ljudje našli čas za sovražno rovarjenje prav sedaj, ko se mi pripravljamo za čimboljšo izvedbo parlamentarnih volitev. Ob vsaki dobrosamerni akciji socialistične družbe skušajo taki ljudje z najrazličnejšimi frazami in parolami okreniti pozornost nepoučenih ljudi v drugo smer, namreč tako, kot jo zasledujejo sovražniki naše graditve.

Letošnja predvolilna agitacija je dokaj pestra. To pestrost še posebno dopolnjuje sedanja razprava o tržaškem problemu, prav tako pa tudi razprava o novih gospodarskih ukrepih, ki se podvzamejo za čimboljšo izvedbo našega novega gospodarskega sistema, ki naj bi pričel delovati z l. 1954. V razpravi je vrsta osnutkov gospodarskih uredb, ki naše volivce zelo zanimajo. Posebno važno pri tej razpravi je dejstvo, da iz vseh teh osnutkov bodočih gospodarskih predpisov veje eno: Nadaljnja in podrobnejša uzakonitev najelementarnejše pravice naših proizvajalcev, ki je v tem, da se daje pravica vsakemu proizvajalcu pri upravljanju z družbeno lastnino proizvajalnih sredstev. V skladu s tem nalagajo novi gospodarski predpisi proizvajalcem tudi določene dolžnosti. Novi gospodarski sistem bo v veliki meri pospešil dvig življenjskega standarda našega prebivalstva. To istočasno pomeni, da smo najtežje pot naše graditve že prešli, da so našemu gospodarstvu postavljeni glavni temelji, t. j. v glavnem izgotovljena kapitalna izgraditev objektov težke industrije in v veliki meri tudi ustvarjeni pogoji za novi gospodarski sistem, da je moč socialističnega sektorja že na taki višini, da je mogoče novi gospodarski sistem, kakršen je v pripravah, dejansko v praksi uveljaviti. Kakor rečeno, pa marsikje posamezniki ne ocenjujejo objektivno doseženih uspehov v socialistični graditvi. Zgodí se, da na sestanku ujamemo: »davek plačujemo že osem let po osvoboditvi, pa še ničesar ni storjenega za dvig našega kraja.« Ali pa: »Na kmeta ne gledajo.« »Samo dajemo, dobimo pa ničesar« itd. Na množičnem sestanku v Lisičnem je nekdo na sestanku povedal, da doslej sploh niso nič dobili. Neki kmet iz Sempetra v Savinjski dolini je poletel s svojim godrnjanjem in tarnanjem: »Kako je slabo za slovenskega hmeljarja,« na združnem zboru celo dejal, da »savinjski hmeljarji vzdržujejo državo, ker bi se sicer brez njih ne mogla.« Na take primere naložimo še tu in tam. Če pogledamo, kdo je v glavnem trosilec takih drobtin, potem vidimo, da tukaj ne gre za ljudi, ki trezno presojajo naše okoliščine, temveč da gre v glavnem za ljudi, ki so zaradi svojega razrednega sestava graditvi socializma nasprotno razpoloženi; da so to tudi ljudje, ki ne izpolnjujejo v skladu z obstoječimi predpisi in z možnostmi svojih obveznosti do družbe. Ne mislim s tem načeti vprašanje prepotrebne kritike, ki je zaželena, temveč imam namen osvetliti te primere iz vseh platí. Smatram namreč, da gre v večini primerov, kakor so zgoraj navedeni, za namerno akcijo proti razpoloženju naših delovnih ljudi. Sovraž-

nim elementom so take in slične parole kaj dobrodošle, da bi z njimi obrnili pozornost množic na drugo stran, da bi zasenčili naše gospodarske uspehe, čestokrat pokazali našo družbeno ureditev kot slabo, neorganizirano itd. To poskušajo zlasti v našem kmetijstvu, češ da naš kmet od države nima nobenih koristi, da mora plačevati samo davke itd.

Da občina Lesično doslej od skupnosti ni prejela ničesar, ne drži. Če računamo finančna sredstva in vrednost gradbenega materiala po sedaj veljavnih cenah, potem je po sicer skopih podatkih ta občina doslej prejela preko 120 milijonov din vseh sredstev, dočim je od osvoboditve pa do danes v davkih plačala le nekaj nad 11 milijonov, to se pravi, malo manj kot desetino od skupno sprejetih sredstev za obnovo, gradnje, ceste, elektrifikacijo itd. To je torej realno in nima nobenega smisla nasedati parolam, češ »država ne nudi ničesar«.

Poglejmo še eno stvar: Kmetje našega okraja plačajo v tem letu 350 milijonov din davka. Kmetijstvo našega okraja pa je prejelo v letošnjem letu 421 milijonov din, delno v obliki subvencij, delno pa v obliki dolgoročnih kreditov. Omenjena sredstva smo dobili za nabavo novih strojev, za regulacije in melioracije, za gradnjo državnih in združnih gospodarskih objektov, kakor so sušilnice, mlekarne, goveji hlevi itd. ter za nabavo živine. Samo za regulacijo je bilo v letošnjem letu kmetijstvo financirano z 70 milijoni din dotacije. Poleg tega ne smemo pozabiti sredstev, ki so jih v obliki dotacije sprejeli občinski ljudski odbori in posamezni elektrifikacijski odbori za elektrifikacijo in za ceste. Tako smo pred nedavnim krili obveznosti prejšnjih let za elektrifikacijo v skupnem znesku 41 milijonov din, da ne računam tu vsakoletnih rednih proračunskih izdatkov za elektrifikacijo podeželja, ki znašajo doslej preko 80 milijonov din. Poleg tega je v letošnjem letu dano podeželju (že izplačano) 34.280.000 din za elektrifikacijo. Za gradnjo šolskih poslopj ter ostalih objektov v posameznih občinah je doslej financirano preko 100 milijonov din, pri čemer odpade 74 milijonov din na obveznosti iz prejšnjih let. Za gradnjo novih cest je poleg rednih proračunskih izdatkov, ki služijo za vzdrževanje cest, investirano 24.407.000 din. Iz teh podatkov se vidi, koliko je podeželje prejelo in koliko podeželje da. Na sestanku v Podčetrtku je prav tako eden od prisotnih izjavil »da njihova občina ni ničesar prejela«. V resnici je pa tako, da je samo obsoletska dolina v lanskem in letošnjem letu prejela za elektrifikacijo 17 milijonov din, pri čemer je bilo zgrajenih 29 km daljnovega s 6 transformatorskimi postajami. To so v glavnem podatki o sredstvih, ki jih je prejelo podeželje v lanskem in letošnjem letu za kmetijstvo, elektrifikacijo, gradnjo in ceste. Tu niso zajeti proračunski izdatki prejšnjih let, ki so prav tako obsežni. Če torej napravimo zaključek, izgleda takole:

V lanskem in letošnjem letu je bilo izdanih za zgoraj našete potrebe 720.280.000 din, kmetje pa so plačali v lanskem in letošnjem letu 663.000.000 din davka. Ob takem konkretnem predlogu, ki še seveda zdaleka ni popoln, ker v njem niso v celoti zapodena sredstva, ki jih je kmetijstvo prejelo od združnih organizacij, seveda ne more biti govora, da kmetijstvo ničesar ne dobi. Če ta primer kaže, da so za najrazličnejšo dejavnost po naših ob-

činah izdali več sredstev, kot je bilo vplačanih davkov. Tu ne gre pozabiti na velike socialne davjate, ki jih naša ljudska oblast daje socialno ogroženim, upokojencem, invalidom, podpore družinam kadrovcem itd. Poleg tega so občine direktno od podjetij dobile za svoje finansiranje 42 milijonov din, kar je tudi lepa vsota. O tem naj razmislijo tisti, ki govore, da je naše kmetijstvo v socialistični graditvi zapostavljeno. Danes razpolaga že 70% združnih organizacij z enim ali več traktorji. Le-ti so v glavnem nabavljeni iz kreditnih sredstev in lahko danes že uspešno pomagajo pri delu v našem kmetijstvu. Ustanovljen je tudi hmeljarski inštitut v Zalcu, ki bo lahko v svoji prihodnosti služil interesom savinjskega hmeljarstva in skupnosti.

Tu bi bilo vredno pogledati tudi podatke o porastu gradnje v naši industriji, prometu, trgovini itd. Za gradnjo ceste I. reda Celje—Vranksko je doslej financirano iz proračuna skupno nad 271.272.000 din, pri čemer odpade na lansko leto 129.259.000 din. Železnica je investirala za razne železniške objekte, kakor je postaja Grobelno, most Laško, razne ostale adaptacije itd. 214.186.000 din. Trgovina je prejela v letu 1952 5 in pol milijona din dotacij, gostinstvo pa preko 206 milijonov. (Ti izdatki so bili investirani predvsem v ureditev naših zdraviliških podjetij.) Rudnik Zabukovca je doslej finansiral preko 217 milijonov din, Steklarna Rogaška Slatina skupno z industrijsko steklarsko šolo 45.800.000 din, Pivovarna Laško preko 21 milijonov din, Tovarna usnja Slov. Konjice 35.561.000 din, Jutek Zalec 6 milijonov din, Tekstilna tovarna Sempeter 6 milijonov din. Naš največji industrijski objekt, t. j. Železarna Store, ki se je ogromno razširila in bo z dograditvijo elektroplavža podvojila svojo proizvodnjo, je prav tako zahtevala precejšnje investicije. Tako je bilo za posamezne oddelke te tovarne, kakor za martinarno, valjarno, livarno in ostale objekte investirano do konca leta 1952 1 milijardo 674 milijonov din. Za letošnje leto znašajo investicije za to tovarno 888.530.000 din. Podjetja so doslej investirala za družbeni standard preko 280.000.000 din.

V zadnjem času je ponekod prišlo na sestankih do izraza tudi vprašanje davkov, in sicer v dveh smereh. Prvič je ponekod (v nekaterih obč. LO) že nekako ukoreninjeno mnenje, da so davki na splošno, v globalu vzeto previsoki, drugič pa, da je precejšnje nesorazmerje med posameznimi davkoplačevalci glede na njihove dohodke. Če pogledamo kmečki davki v globalu, potem vidimo, da davki na splošno vzeto in v odnosu na letos ustvarjene dohodke niso previsoki. Drugo pa je vprašanje nesorazmerij med posameznimi davkoplačevalci. Večja nesorazmerja med posamezniki so največkrat rezultat nevestnega dela poedinih davčnih komisij, oziroma ljudskih odborov. Pri tem je treba seveda upoštevati, da sedanji sistem obdavčevanja kmečke dohodnine ne more biti 100% realen, ker je sicer težko do vsake potankosti ugotoviti dohodek posameznika. Drži pa dejstvo, da se v vestnim delom pristojnih organov lahko te nepravilnosti in nesorazmerja odpravijo. Žal pa vse davčne komisije in obč. LO niso stremeli za tem. So primeri, ko nekateri obč. LO, med njimi morda najrazviteje Podčetrtek, štiti posamezne močnejše kmete na račun gospodarsko šibkejših vasei oziroma kmetov. Ko se potem posamezni davkoplačevalci pritožujejo za-

(Nadaljevanje na 5. strani)

V Štorah, Škofji vasi ter Šmartnem v Rož. dolini kandidira Stane Sotlar

V tretji volilni enoti mesta Celja, to je v občinah Store, Škofja vas ter Šmartno v Rožni dolini, ki so bile šele v predvolilni dejavnosti priključene mestu Celju kandidira za republiškega poslanca tovariš Stane Sotlar. Tovariš Sotlar, ki so mu volivci že na vseh predvolilnih sestankih izražali veliko zaupanje, je doma iz Radeč. Po razsluži stare Jugoslavije je študiral na ljubljanskem učiteljskišči. V zgodovinski prelomnici naših narodov pa se je vrnil domov. Od tu so ga Nemci tudi odpeljali v celjski »pisker«, kjer je že prvo leto okupacije okusil skozi pet mesecev nemški škorenj. Pozneje je s starši zbežal na Hrvaško in končno v Ljubljano. Ze v domačem kraju se je uvrstil med prve aktiviste OF. Zaradi tega je bil tudi pozneje v juniju 1942. leta odpeljan v koncentracijsko taborišča italijanskih fašistov v Gonars ter Treviso. Po kapitulaciji Italije je odšel med partizane. Po osvoboditvi je ostal v vrstah JLA vse do 1950. leta, ko je kot rezervni kapetan I. klase prišel na metalurško šolo v Store za učitelja. Tov. Sotlarju, ki je nosilec še dveh odlikovanj (Orden zasluge za narod III. stop. ter Orden za hrabrost) so štorski železarji-komunisti kmalu po prihodu zapuili odgovorno nalogo sekretarja občinskega komiteja Zveze komunistov Slovenije v Štorah.

V razgovoru s tov. Sotlarjem o poteku predvolilnih sestankov in o gospodarski problematiki treh občin, kjer kandidira, smo zvedeli, da so predvolilni sestanki povsod zelo dobro uspeli. Poleg gospodarskih problemov so vsi prebivalci teh občin z zanimanjem sledili razvoju tržaškega vprašanja. Kakor drugod je tudi tu prišla močno do izraza enotnost naših ljudi. Enodušno in z velikim gnevom so obsodili mešetarjenje z našimi narodnostnimi pravici.

Razprave o pereh lokalnih gospodarskih vprašanjih so pokazale, da se vsi prebivalci teh treh občin živo zanimajo za njihovo pravilno reševanje.

Slaba volilna razgibanost na območju volilne enote Kasaze - Liboje

Dočim so v drugih krajih predvolilne priprave zelo živahne, tega ne moremo trditi za naše volilne enote. Do 11. t. m. je bilo samo eno volilno zborovanje v Kasazah in še to je razbil Arčon Drago, kmet, ki že več let nima volilne pravice. Sicer je žalostno, da se zaradi enega, ki ga ne moremo priteževati k simpatizerjem naše skupnosti, razbije zborovanje, vendar pa drugega, spričo mlačnosti in majhne udeležbe, ni mogoče pričakovati.

Tega zborovanja sta se udeležila od 20 članov ZK le dva, od kolektiva Ker. ind. v Libojah pa sta bila prisotna dva delavca in dva nameščena, od skupnega števila volilnih upravičencev se je zborovanja udeležilo ca. 0,8%.

Prav nič boljše ni bilo pripravljeno zborovanje v Libojah. Organiziran je bil v kino-dvorani pred pričetkom predstave. Zaradi pričetka predstave se je moral prekiniti. Le tega zborovanja se je udeležilo ca. 25 ljudi, od tega dva člana ZK, pa tudi od rudarjev jih ni bilo več kot pet.

Kaj je vzrok taki mlačnosti in brezbrčnosti do volilnih predpriprav ni težko uganiti. Na terenu Kasaze delajo na predvolilnem političnem delu le trije

Zal, pa je bilo tudi na teh sestankih opaziti, da volivci premalo sodelujejo pri delu občinskih ljudskih odborov ter njihovih komisij. Med drugim gre tudi za to, da se volivci še vedno premalo zavedajo svojih pravic in dolžnosti; ponekod se je pokazalo tudi to, da se teh pravic in dolžnosti ne zavedajo niti odborniki sami. Zaradi tega takšno mišljenje in stanje zavira uspešnejše delo organov ljudske oblasti.

Na sestankih z volivci v vseh treh občinah se je v prvi vrsti pojavljalo vprašanje davkov. Ljudje se niso toliko pritoževali nad visokimi davki, čeprav je tudi takšnih pritožb bilo, marveč bolj nad nepravilnimi razredi davčne kvote v okviru vasi na posamezne gospodarje. Volivci so z velikim zadovoljstvom poslušali prednosti davka po kastroju, ki bo odpravil mnoga nesoglasja na vasi.

Med problemi, ki zadevajo Šmartno v Rožni dolini, je najbolj pereča elektrifikacija. Po razvoju dogodkov v pripravah na volitve pa se bodo tu začela dela nadaljevala. Po posredovanju kandidata, je MLO v Celju tudi obljubil pomoč pri adaptaciji nekega poslopja v stanovanja ter za obnovo Prosvetnega doma. Vsekakor pa bo v Šmartnem še treba čim prej urediti vodnjak s pitno vodo ter pripraviti načrte in ostalo za graditev nove ceste do Celja, ki bo za skoraj polovico krajša od dosedanj, poleg tega pa še splejana po ravnini. Z ustanovitvijo osemletke v Šmartnem se pojavlja še vprašanje, kam z otroki zlasti višjih razredov, kajti v dosednjem šolskem poslopju so na razpolago le tri učilnice, ki pa so zasedene v dopoldanskih in popoldanskih urah.

Najmočnejši industrijski center te volilne enote so Štore. Po dosedanjem razvoju železarne kaže, da bodo Štore sposobne same reševati pretežno večino gospodarskih problemov. Za gradnjo nove šole v Štorah pa bo potrebna še pomoč MLO v Celju. Lep prispevek za to komunalno skupnost naj bi bila tudi nova cesta iz Štor na Svetlino, s katero bi bili vezani tudi ti oddaljeni kraji.

Tudi v Škofji vasi je pereč problem — graditev nove šole. Nedvomno pa je graditev šole v Škofji vasi v tesni povezavi z gradnjo nove šole na Hudinji.

tovariši oz. tovarišice. Partijska organizacija, kot celota, ne čuti nobene potrebe, da zadolži svoje člane za politično delo in pomoč vsakemu odboru SZDL, saj do danes še ni imela nobenega sestanka, kjer bi obravnavala politično situacijo terena in temu skladno organizirala politično delo. Do danes je bilo s strani celice napravljene samo to, da je zadolžila nekaj članov, da se morajo udeležiti občinske konference aktivistov od slednjih pa politično delajo samo eden ali dva. Približno tako je tudi v vaškim odboru SZDL, ker so v glavnem vse skrbi naložene tajniku.

Pregovor pravi, da riba smrdi pri glavi, to bo najbrže tudi držalo, ker se občinski komitet, kot celota, ne zaveda svojih nalog in politično delo na terenu prepušča bolj slučajni iznajdlivosti posameznikov. Če bi bilo delo komiteta bolj živahno, vsestransko in načrtno, se ne bi moglo zgoditi, da v času, ko so politične predpriprave po vsej naši domovini najbolj razgibane, puste osnovne organizacije »spanje pravičnega«.

Saša.

Pismo iz edince na položaju

Obvezniki iz Celja in okolice so volili Leskošek Franca in Borovšak Heleno

Drugi mesec že poteka, odkar smo se zopet zbrali v edinci majorja Jovana Dragosavca. Sami znani obrazji. Bili smo skupaj že na manevru. Največ nas je iz celjske okolice in iz Celja. Manever in sedanje skupno bivanje nas je toliko zbližalo, da se počutimo kot stari prijatelji. Vse skupaj nas je prevzela ena sama misel: Niti koraka več italijanskemu imperializmu! — Čeprav bi bil vsakdo raje doma, v krogu svojih domačih, mo bivanje v edinci poteka v dobrem razpoloženju ob misli, da smo že z našim prihodom na italijansko mejo zajezili pot italijanski irendenti, ki bi po sklepu od 8. oktobra prav gotovo že vkorakala v Trst, če ne bi čutila onstran meje našo čvrsto pest in odločno voljo, braniti svoje. In to nam je v veliko zadoščenje, velika zmaga, zaradi katere se domotožje izgublja v pozabo.

Naši fantje, obvezniki iz Celja in iz okolice, so se dobro znašli med Primorci, in Primorci jih imajo radi kot svoje. V tistem vzdušju nam tedni hitro potekajo, dan je. celo prekratke. Dopoldne in popoldne »zanimajo«, proti večeru poslušajo politično uro, preden gredo spat pa se zberejo in zapojejo nekaj domačih pesmi in že je dan pri kraju. Ko se zmračí, se obronki bližnjih

hribov osvetle. To je sij iz nočnega Trsta, zaradi katerega smo tu. Hitro se razplete pogovor o Trstu. Vsak ve nekaj povedati, saj so po vseh edincih dobro predelali Kardeljev članek »Trst in jugoslovansko-italijanski odnosi«. Po tej živahni razpravi, vsi globoko prepričani o našem pravilnem stališču, si nekateri vročekrvneži kar žele, da bi šli naprej. Odveč jim je čakanje na enem mestu. Naj nas puste, da z Italijani sami obračunamo, pa bomo kmalu rešili tržaško vprašanje, če ga ne morejo rešiti diplomati — se čuje iz nestrpnih ust vojakov. Potem po skednjih, v senu in slami, postaja vse tiše, noge je že prevzel spanec. Tudi v slami se sladko zaspi in noč je kar prekratka, saj bo treba jutri zopet zgodaj vstati. Medtem, ko se polega kramljanje po skednjih, je vedno bolj čuti klance budnih stražarjev, ki se razlegajo daleč naokoli v nočno tišino.

Nekega dne sem se pogovarjal z obveznikom, vodnikom Kosu Stanetom, ki je doma iz Savinjske doline. Prav prijeten kmečki fant je, razumen in discipliniran. Vojak v pravem smislu besede. Pripovedoval mi je, da je prav, da so po kličali na mejo prav nas, ki smo bili na manevru, ker bomo znali dobro zagrabiti za orožje, če bo treba.

Pred nekaj dnevi smo slavili petdeseti rojstni dan rezervnega poročnika Hlede Vladimira, delavca iz jeseniške železarnice. Je primorski rojak, doma iz Steverjana v gorških Brdih v coni »A«. V letu 1942, ko so prve partizanske edince prekoračile Sočo, se je priključil partizanom. Pozorno smo ga poslušali, ko nam je pripovedoval, kako so ga Italijani preganjali in kako je moral piti ricinusovo olje. Čeprav že v letih, je vesel, da je poklican zopet v obrambo naših pravic. Pravi, da bi rad dočakal dan, da bi tudi njegovi vasi zasijala luč svobode, saj so se mnogi vaščani borili zanjo. Upa, da bo ta dan kmalu doživel.

Naši fantje so tudi dobri pevci. Oni dan, ko je ljudska šola v vasi slavila petdesetletnico svojega obstoja, so šolskim otrokom napravili pravo presenečenje. Pevski zbor je na njihovi prireditvi ubrano zapel več narodnih in borbennih pesmi tako lepo, da so nekateri morali večkrat ponavljati in obljubiti, da bodo v kratkem vaščanom zopet zasedli.

V ponedeljek pa so izvršili tudi svojo državljansko dolžnost. Že v zgodnjih jutranjih urah so prihajali na volišče, prepevajoč in brez orožja, katerega sicer nosijo vedno s seboj, da ne bi trpela bojna pripravljenost. Na predvolilnih sestankih so se pogovorili o kandidatih za zvezno skupščino. Razgovor je bil kratek, ker Celjani vsi zelo dobro poznajo starega in preizkušnega revolucionarja tovariša Franca Leskoška, okoličani pa tovarišico Heleno Borovšakovo, ki jo poznajo še iz partizanov, zlasti pa

po osvoboditvi. Menda je ni vasi v celjski okolici, da bi jo ne poznali vsi, staro in mlado, saj je bila nešteto krat med njimi in jim pomagala s svojimi izkušnjami in nasveti. Nekateri obvezniki so ji skoraj zamerili njeno preveliko skromnost. Ko jih je obiskala nekaj dni pred manevrom in jim govorila o kandidatih, je iz skromnosti zamolčala, da kandidira tudi ona za zveznega poslanca. Njena skromnost je našim fantom všeč, imajo jo radi in prav gotovo so vsi oddali svoj glas zanjo. Volitve so zaključili že ob enajstih dopoldne, potem pa se je razlegala po edincih naša domača pesem vse do mraka. Praznik naše enotnosti smo dostojno proslavili.

Vsi se dobro zavedajo, zakaj so tu, še večje žrtve so pripravljani dati, če bo potreba. Zelfo si pa, da bi bili bolj povezani z domačimi, vsaka novica iz domačega kraja jih razveseli in njihova želja je, da bi jih nekdo od okrajnega odbora SZDL obiskal in se z njimi po-

Domačini pravijo, da še niso videli tako dobrih in krepkih vojakov in se z njimi prav dobro razumejo. Naši fantje pa so spoznali, kako prazno je besedičenje nekaterih, ki so zlasti v stari Jugoslaviji na Štajerskem širili mržnjo do doseljenih Primorcev. Spoznali so, da so Primorci dobri ljudje, saj med njimi in našo armado ni razlike. Ljudje nudi-jo vojakom, kar morejo in jim pomagajo, kjer koli morejo. Po vseh hišah pravijo, da so pri njih sami dobri fantje. Povsod so dobrodošli in mnogokje te prijateljske občutke zalijejo s kozarcem

dobrega vina, s katerim jih je priroda tu okoli letos dobro založila.

Premrlovega očeta sem vprašal ob neki priliki, naj mi pove, če sedaj živijo boljše kot so živeli pod Italijo. Ko bi vedel prej, da ga bo to vprašanje tako razburilo, bi bil raje molčal. Udaril je jezno s pestjo po mizi, me grdo pogledal in dejal: »Kaj me to sprašujete, o Italijanih nočem niti čuti, preveč smo jih občutili na svoji koži.« — Pri Hrovatinovih so odšli vsi trije sinovi v vojsko. Oče mi je dejal, da bi šel najraje tudi on, ker ta je sram, da bi bil ostal sam med ženskami, če bo treba iti proti Italijanom. Pri Lavrenčičevih je odšel v vojsko gospodar, doma so ostale same ženske. Zato jim pomagajo naši fantje, ki so jim razžagali okrog deset metrov drv. Pri Korenovih, kjer je samo eden možki pri hiši, pa so vojaki nekaj noči bdeli v hlevu in pomagali, da je krava srečno povrgla.

Tako živijo in pomagajo naši fantje ljudem, kjer koli le morejo. To lahko stori le ljudska armada. Naj vedo doma, da se počutimo kot doma, zato naj domači ne skrbijo preveč za nas.

Tu stojimo pripravljani na predstavi naših pravic. Maršal Tito je v svojem zadnjem govoru rekel, da se zaradi Trsta vojskovali ne bomo, ker preveč ljubimo mir, vendar smo pripravljani izvršiti Titove besede: »Če bo v cono A vkorakal italijanski vojak, vkorakali bomo tudi mi.« — Smo istih misli z našimi brati tu in onstran meje, ki pravijo: »V borbo nazaj že, toda pod Italijo nikoli več!« — ma—

Nekaj o gospodarski perspektivi Celja

Predsednik MLO Riko Jerman

Cesto se dogaja, da naš delovni človek, prežet s skrbmi in naporom, v cilju doseganja čimboljših uspehov na svojem delovnem mestu v tovarni, uradu ali ustanovi ter skrbmi svojega vsakdanjega privatnega življenja, za hip pesimistično gleda na uspehe svojega prizadevanja za jutrišnji dan, ki naj bi mu v socialistični ureditvi zasijal v lepšem življenju, brez skrbi in težav, ki ga vsa leta po osvoboditvi spremljajo. Zato je potrebno, da pogosteje pogledamo na prehojeno pot in realno ocenimo uspehe, ki smo jih dosegli, da bi tako našli potrebno energijo in voljo, predvsem pa zaupanje v svoje lastne sile pri reševanju naših še vedno številnih in velikih nalog, katere bo potrebno opraviti, da bo naša prihodnost res srečna in po svoji vsebini socialistična.

Pogostokrat naše politične organizacije razvijajo cikluse zanimivih predavanj o uspehih in problemih našega družbenega razvoja, zlasti v času, ko se pripravljajo bistvene spremembe v našem družbenem življenju, ali pa ko stojimo pred pomembnimi dogodki, kot so na primer letošnje volilne predpriprave ter istočasno na pomembne spremembe na področju našega gospodarskega udejstvovanja. Naši vodilni tovariši iz gospodarskega in političnega področja, v republiškem in v zveznem merilu, so v tem času v številnih govori in člankih tako izčrpno obdelali in prikazali uspehe ter probleme našega gospodarskega in družbenega življenja, da k temu skoraj res ni več kaj povedati.

Na številnih zborovanjih volivcev na področju našega mesta so se poleg vseh naših splošnih jugoslovanskih in slovenskih problemov precej obširno obravnavali tudi problemi naše celjske skupnosti, gledane s stališča našega skupnega gospodarstva in družbenega udejstvovanja. Iz teh razgovorov z volivci bi lahko rekli, da se kot rdeča nit pojavljajo vprašanja, kako je z doseženimi uspehi na področju razvoja našega mestnega gospodarstva in kake gospodarske perspektive ima naše mesto, saj s tega stališča moramo presojati možnosti nadaljnjega razvoja življenjskega standarda, zlasti na najbolj občutljivih področjih, to je na področju šerjanja prosvetnih in kulturnih, zdravstvenih in socialnih, komunalnih in zlasti stanovanjskih objektov našega mesta.

Celje je že takoj po osvoboditvi, ne le v republiškem, temveč tudi v vsedržavnem merilu veljalo kot pomembno industrijsko središče. Skoraj v slehernem našem industrijskem, pa tudi manjšem obrtnem obratu, z zadovoljstvom ugotavljamo znaten gospodarski napredek tako v pogledu obsega in kvalitete proizvodnje, kakor tudi širjenju obstoječih kapacitet in njihovi tehnični izpopolnitvi. V minulih letih resda niso v Celju izvajane pomembnejše investicije za razširitev proizvodnje, razen gradnje nove Tovarne organskih barvil ter lesnega kombinata na Sp. Hudinji, ker so pač v tem času bila usmerjena naša prizadevanja v vsedržavnem merilu, predvsem v gradnjo objektov energetskega sistema, težke industrije in glavnih prometnih žil, za kar vse narekujejo pogoje prirodna bogastva, ki jih neposredno v našem mestu sicer ni, zato pa se nam odpirajo možnosti za širjenje in ustanavljanje številnih podjetij predelovalne industrije, za katero pa v našem mestu obstojajo vsi potrebni pogoji.

Ze v tekočem letu so se začela obsežna investicijska dela v naši Cinkarni, ki bo že v začetku prihodnjega leta izkoriščala doslej nekoristne odpadne pline pri svoji proizvodnji za pridobivanje važne surovine v proizvodnji umetnih gnojil. Tudi nadaljnje širjenje in izpopolnjevanje Cinkarne ter z njo združene bivše Kemične tovarne bo znatno povečalo obseg njune proizvodnje s tem, da bodo proizvedli Cinkarne obdelani v finalne proizvode že v tovarni sami ter da se bo močno razširila proizvodnja naše kemične industrije. Tudi na ostalo proizvodno podjetje kemične stroke lahko gledajo Celjani optimistično, saj bomo v naslednjih letih močno razširili Tovarno organskih barvil ter tovarno Aero ter s tem omogočili zaposlitev večjega števila ljudi in s tem močno dvignili vrednost narodnega dohodka.

Tudi razvoj kovinske industrije ima v Celju velike možnosti, da razširimo obstoječa podjetja in ustanovljamo nova. Ta proizvodna panoga ima v Celju že več desetletno tradicijo, zato so v našem mestu številni kadri, ki bodo sposobni prevzeti in rešiti te naloge, kar je eden od osnovnih pogojev za razmah take industrije. Ze letos smo pričeli s širjenjem Tovarne tehtnic, ki bo v naslednjih letih po dograditvi nekaterih proizvodnih objektov, postala zelo pomembno kovinsko podjetje. Tudi naš največji industrijski obrat Tovarna emajlirane posode bo s prilagoditvijo svoje proizvodnje Tovarni aluminija

v Kidričevem ter Valjarni v Slov. Bistrici, lahko postal eno največjih predelovalnih podjetij produktov tega giganta naših dosedanjih investicijskih naporov. Delovni kolektiv Tovarne emajlirane posode bo prav gotovo sposoben rešiti te naloge ter s tem ogromno povečati narodni dohodek našega mesta.

Tak razvoj nam ne narekuje naša želja po razširitvi proizvodnje, pač pa nam za taka pričakovanja dajejo realne osnove že obstoječe možnosti razširitve, zlasti pa strokovni kadri, ki jih v Celju imamo.

Tako bi lahko po dosedanjih uspehih ter nadaljnji perspektivi govorili o skoraj slehernemu industrijskemu obratu v našem mestu.

Družbeno samoupravljanje v naših podjetjih nas je vse postavilo pred sicer neizprosno, vendar spodbujajoče načelo, da sta vse napredek in blagostanje našega kraja v celoti odvisna od naših skupnih naporov in uspehov. Vse razvoj naše industrije in v zvezi s tem nagel porast števila prebivalstva, vse velike družbene in politične spremembe, ki jih razvoj proizvodnje nujno zahteva pa postavljajo pred naše mesto, ki postaja vedno pomembnejše industrijsko središče širokega zaledja, nove velike zahteve in probleme.

Izpolniti mora tudi svojo nalogo kot kulturni in zdravstveni center. In prav vsi že čutimo, da smo prišli v fazo, ko

vsako neupoštevanje tega poslanstva predstavlja občutno zavoro v nadaljnjem razvoju na gospodarskem področju. Vendar lahko tudi tu, čeprav smo pogostokrat nezadovoljni, češ da reševanje naših lokalnih problemov na področju komunale, prosvete in zdravstva vse prepočasni napreduje, priznamo, da smo med redkimi v vojni prizadetimi mesti, ki so svoje lice bistveno spremenila in rešila vsaj nekatere nujne probleme.

V naslednjih letih nas čakajo torej še ogromne naloge, naj omenim le najnujnejši problem: to je regulacija Savinje in prestatitev hudourniških potokov, ki teko skozi mesto, kar bo zahtevalo od naše skupnosti precejšnja materialna sredstva, ki pa so pogoj za nadaljnje uspešne in cenejše komunalne gradnje.

Od rešitve tega vprašanja in izgotovitve regulacijskega načrta je odvisna naša obsežnejša stanovanjska izgradnja, kopališče, razširitev vodovodnega in cestnega omrežja in končno regulacija starega predela mesta, ki po odstranitvi ruševin nudi nove možnosti zazidave.

To so le nekateri največji problemi, katere bo morala reševati naša mestna skupnost. Uspešno pa jih bo reševala le, če bodo vsi delovni ljudje našega mesta s svojimi prizadevanji na svojih delovnih mestih in v vseh oblikah našega družbenega življenja delali v pre-

O čem so razpravljali učitelji iz Celja in okolice

V soboto, dne 7. novembra t. l. se je zbralo v dvorani Ljudske prosvete veliko število učiteljstva iz mesta in okolice, saj je polagalo obračun svojega dela na svojem rednem občnem zboru, ki so ga počastili s svojim obiskom predsednika obeh svetov za prosveto in kulturo, tovariša A. Aškerc in A. Rojc, načelnik okoliškega SPK A. Rajer, delegat republiškega odbora V. Cvetko in zastopnika profsorskega društva, ravnatelj I. gimnazije Tine Oreš in prof. učiteljstva tov. Luzner.

Dnevni red je bil zelo bogat, zato se omejeval le na vprašanja, ki utegnejo zanimati našo širšo javnost. Iz obširnega poročila predsednice tov. Mire Lahove izvemo, da šteje društvo 445 članov, ki so organizirani v 9 pododborih po obsežnem teritoriju celjskega okraja in mesta samega. Kljub temu, da je učiteljevo delo zaradi pomanjkanja šolskih prostorov, prenapolnenih učilnic, pomanjkanja kadra — manjka še vedno okrog 30 učiteljev — in zaradi pomanjkljive šolske opreme,

pričanju, da dejansko izgrajujejo svoj lepši jutrišnji dan. V nedeljo bomo s svojo udeležbo na volitvah in s svojimi glasovi, ki jih bomo dali za naše najboljše kandidate, manifestirali svojo odločno voljo, da hočemo v naši jugoslovanski skupnosti delati za naš napredek in socialistični družbeni red.

učil, knjig i. p., je učiteljstvo storilo mnogo dobrega ter doprineslo velik delež k napredku šolstva in ljudske prosvete na vasi. Poleg samozabreževanja je sodelovalo pri vseh kulturno-prosvetnih društvih in množičnih organizacijah, pri katerih je marsikje zavzemalo vodilen položaj. Zelo agilni je bil šentjurski pododbor, ki ga je predsednica postavila za vzgled ostalim pododborom. V stremljenju po demokratizaciji šolstva si učiteljstvo prizadeva za uvedbo družbenega upravljanja šol in prosvetnih ustanov, pri katerem naj sodelujejo poleg učiteljev in profesorjev tudi starši in zastopniki družbenih organizacij, kakor je to uvedeno pri podjetjih in njihovem samoupravljanju po delavskih svetih. Učiteljstvo toži, da so proračunska sredstva za vzdrževanje šol mnogo premajhna, da bi šole lahko nudile tisto, kar družba od njih pričakuje in upravičeno zahteva.

Materialni položaj učiteljstva je še vedno slab, zato si ne more nabaviti niti najpotrebnejših knjig, ki so mu za njegovo delo v šoli in pri izvenšolskem delu neobhodno potrebne. Prevedbe upokojevcem so za mnoge nepravilne in krivične. Pereče je tudi stanovanjsko vprašanje. Hvalježno pa je učiteljstvo okrajni ljudski oblasti za podelitev nagrad 87-tim najagilnejšim učiteljem kot priznanje za njihovo požrtvovalno delo.

Po podanem poročilu se je razvila živahna diskusija, v kateri je prišla afera tov. Rusove do ostra izjava. Občni zbor jo je izključil iz svojih vrst, ker je mnenja, da zagovorniki nekdanjih sovražnikov in izdajalcev našega naroda ne spadajo v krog prosvetnih delavcev. Sprejeta je bila resolucija na MLO Celje proti zavlačevanju ugodne rešitve upraviteljevega naravnega stanovanja na II. osnovni šoli v Celju.

Med delom volilne komisije je predaval odlični pedagog, prof. Gustav Šilih iz Maribora, o pouku moralne in družbene vzgoje, ki je od lani uveden na šolah kot poseben predmet. Predavatelj je učiteljstvo nagradilo z veliko hvaležnostjo in odobravanjem.

Med sprejetimi sklepi so najpomembnejši tile: učiteljstvo se bo še nadalje prizadevalo, da dvigne šolstvo in ljudsko prosveto še na višjo stopnjo, da se izvede družbeno upravljanje v prosveti, da se postavi šolstvo na primeren materialno osnovo z zadostnimi proračunskimi sredstvi in da se izboljša gnotni položaj prosvetnih delavcev. Učiteljstvo je ogorčeno protestiralo proti italijanskemu imperializmu in krivičnemu sklepu zahodnih velesil o rešitvi tržaškega vprašanja.

LJUDSKA UNIVERZA V CELJU

obvešča Celjane, da bo v četrtek, dne 26. novembra t. l. ob 19.30 predaval v predavalnici LU na učiteljski zborni slovenski športnik profesor na Visoki šoli za telesno vzgojo v Ljubljani, tov. Drago Ulaga o »Osvoboditvi najvišje gore na svetu«. Predavanje bo predavatelj pozoroval s skiptičnimi slikami.

brovljah, adaptacija Binove hiše, gradnja vodovoda in kanalizacija, ureditev kopališča ob Savinji, obnova hišnih fasad, razširitev cestne razsvetljave, raziskava podzemne jame, zajezitev doline pod Dobrovljami, nasaditev okrasnega drevja na trgu.

Prebold: Adaptacija zgradbe Zanier, dograditev vodovoda, gradnja hotelske zgradbe, obnova parka, okrasnih nasadov in sprehajališč, razširitev cestne razsvetljave, adaptacija kino in gledališke dvorane.

Vransko: Zgraditev kopalnega bazena, oprema bivšega doma ministrstva za industrijo »Podgradje«, ureditev obstoječih parkov, gradnja planinskega doma na Lipi, razširitev kegljišča, gradnja smučarske skakalnice, napraviti je podzemeljske jame dostopne, regulacija potoka Mariničica, asfaltiranje ceste skozi trg.

Perspektivni plan razvoja turizma teži za tem, da omogoči v vsakem turističnem kraju čim daljšo sezono, če se le da do celoletno. S takšno sezono omogočimo stalen dohodek skupnosti in posameznikom in pri tem je poudariti, da dohodki od turizma niso majhni.

Skoraj vsa Slovenija, tako tudi naš okraj se kar ponuja z naravnimi lepotami, naravnimi in zgodovinskimi znamenitostmi ter možnostmi vseh vrst zdravljenja od klimatskega do kopališkega, tako da je pozitivite turizma kot ene najmožnejših panog gospodarska nujnost, če nečemo pustiti neslutene zneske narodnega dohodka v nemar. Močan tujski promet namreč daje eksistenčne možnosti še vrsti drugih gospodarskih panog, pa bodisi da je to trgovina, kmetijstvo, obrt ali promet, prav tako pa posredno in neposredno tudi industriji. Tega se bodo gospodarski organi morali zavedati, ko bodo razpravljali o pospešenem razvoju turizma, pri tem pa bodo našli polno podporo pri medokrajni turistični konferenci s stalnim koordinacijskim odborom, ki po tem vprašanju stalno dela in združuje mesto Celje, okraj Šoštanj in Celje-okolice.

(Nadaljevanje s 4. strani)

Več objektivne presoje...

radl nesorazmerij, jim predstavniki občine izjavljajo, da je davek pač previsok.

Izrazit primer takega dela imamo v občini Zusem, kjer je odbornik OLO Žure Franc, velik kmet, s svojim nastopom na seji obč. ljudskega odbora onemogočil razrez tretje akontacije davka za leto 1953. Pri tem je uporabljal najrazličnejše izjave, da bi preprečil obč. LO, da so davki previsoki. Njegove izjave so bile poleg ostalega usmerjene proti naši socialistični graditvi. On si namreč zamišlja, da bi morali davke razbijati in razdeljevati po kriteriju »ljudske volje«, zato je predlagal, da se vse zavrne okraju, ter sprejme razbitje davka le, če okraj dovoli 50% znižanje. Šel je še dalje. Na obč. LO je predlagal, da se mu kot okrajnemu odborniku mora davek znižati za 75%. Imenovani je zelo slab davkoplačevalec, saj dolguje iz letošnjega in preteklih let 56.000 din davka. Tako si ta kmet z 22 ha zemlje zamišlja delo ljudskega odbornika v času, ko mo-

ramo vlagati maksimalne napore v našo socialistično graditve, ko se že itak moramo boriti z marsikatero težavo. Napake je treba odpravljati. Za doseg tega je potrebna čim širša konstruktivna kritika. Toda obveznosti do skupnosti pa je treba sorazmerno realizirati. S skupnimi napori gradimo socializem.

In še nekaj. Na nekem sestanku sem čul, da je nekdo poslanskemu kandidatu dejal takole: »Sedaj nas vabite na volitve, ko boste pa izvoljeni, nam pa ne boste ničesar dali.« To zveni nekako tako kot »sedaj nas rabite«. Mišljenje, da bo poslanec lahko nekaj »dale« seveda zgrešeno. On bo moral biti v stiku s svojimi volivci, pomagati jim reševati njihove probleme, toda to v skladu s splošnimi družbenimi interesi, upoštevajoč potrebe in možnosti in okviru skupnosti. Skupnost, konkretno komuna pa bo tista, ki bo razdeljevala sredstva, upoštevajoč najrazličnejše momente in v skladu s potrebami in možnostmi.

Moderno fotografijo za darilo, slike za legitimacije vseh velikosti, dia (kino) reklamo in barvah, komercialno fotografijo za reklame in druge namene, razglednice z motivi, vsa amaterska dela

Vse to pri državnem podjetju

FOTO Ideal · CELJE, TITOV TRG 5

(v prostorih bivše OF restavracije pri postaji)

Tovariš RANČIGAJ IVAN o problemih svoje volilne enote, o turističnih in drugih problemih...

V razgovoru s tov. Rančigaj Ivanom, kandidatom v republiško skupščino LRS na volilni enoti Prebold, smo na vprašanje dobili sledeče odgovore:

Ker zaradi odsotnosti v vojski nisi mogel obiskati toliko sestankov in zborovanj, bi morali našim bralcem obrazložiti gospodarsko in politično problematiko svoje volilne enote. Kot dolgoletni funkcionar na okraju in sedaj kot tajnik Trgovinske in gostinske zbornice, član gospodarskega sveta, predsednik okrajnega cestnega odbora, si gotovo podrobno seznanjen s problemi, ne samo svoje volilne enote, temveč tudi s problemi celotnega okraja. Kakšni so gospodarski politični problemi krajev, kjer kandidiraš?

O teh problemih je vaš časopis že pisal v nekaterih številkih do sedaj, zlasti pa sta o tem mnogo povedala tovariša Cvetko in Miran, predsednik OLO in tovariš Franc Lubelj, predsednik OZZ. Problematika te volilne enote je enaka problemom vseh volilnih enot v Savinjski dolini in se nanaša predvsem na hmeljarstvo, obdavičevet kmetov, politike krm. kmet. pridelkom, delu ljudskih odborov, njih svetov in pomožnih odborov in delo množičnih organizacij.

Kako je s preskrbo živil in drugimi artikli, preko vaše trgovske mreže?

Sedaj je stanje normalizirano in eskrba je zopet redna. Razni paničarji, ki so hoteli izkoristiti nastalo zunanje-politično situacijo po 8. oktobru t. l. v neke, poštemno delovnemu človeku tuje namene, so tudi tokrat dobili pošteno tekcijo, čeprav so bili med njimi celo ljudje, ki so odborniki v kmetijski zdruzi. — Stanje na trgu nam najzgovorneje priča, kaj je res, kaj pa so paničarske parole. Preskrba z osnovnimi živili je redna in zadostna, cene osnovnih živilom so neizpremenjene z izjemo sladkorja v kockah, ki se je pocalil za 10 din kilogram, sedaj pa še nedavno znižanje cen vsemu tekstilnemu blagu, to so vsakekar dokazi o zdravi in pravilni gospodarski politiki, kar se t. zv. blagovnega prometa tiče. Grafično redno je pa to, da so se zaposleni po naših trgovinah ljudje — sicer jih res ni mnogo, toda so —, ki so tudi naselili raznim parolam, ali pa iz голе brezbrzičnosti in nerazgledanosti pomagali že omejenim paničarjem ter prodajali prekomerne količine osnovnih živilskih proizvodov ter s tem povzročili trenutne težave pri oskrbovanju naših delovnih ljudi. Ti primeri nam služijo kot nauk, da je treba tudi v malo-prodajni trgovski mreži čuvati in očuvati socialistično poslovno moralo.

Na območju tvoje volilne enote se nahajata dve večji podjetji. In to tekstilna tovarna v Preboldu in rudnik Zabukovca. Kakšni so problemi v teh dveh podjetjih?

Tekstilna tovarna v Preboldu dela prav uspešno. Osvojila je zunanja tržišča, zlasti v Turčiji, Angliji in Franciji. Razveseljuje je, da vkljub močnemu dvigu kvalitete stotina dela ni padla. Podjetje se pa bori s stalnimi težavami, ki so skupne vsej naši tekstilni industriji, mi. j. zastarelost strojnega parka. Problem financiranja investicij bo torej nujno potrebno rešiti. — Obveznosti po družbenem planu podjetje v redu izpolnjuje.

Rudnik Zabukovca je eden najtežjih rudnikov v Sloveniji sploh. Ima zastarelo mehanizacijo in so zato vsi napori in investicije usmerjene v to, da se rudarjem ostvari ugodnejši delovni pogoji. Pri prodaji in v tej zvezi si separaciji so težave, ker je premog iz liboške jame mnogo slabši od zabukovškega. V kolikor bodo raziskovalna dela pod Mrzlico uspešna in se bo tam odprl nov jašek, bo liboška jama opuščena in s tem odpravljena ena izmed osnovnih težav pri prodaji premoga. Otvoritev novega jaška pa je predpogoj temu, ker je le na ta način zagotoviti rudarjem iz Liboj tudi v bodoče stalno zaposlitev.

Kako bo okraj v bodoče razvijal turizem kot gospodarsko panogo in kakšne so naloge odbora za ceste v zvezi s tem?

Turizem že zavzema, v bližnji bodočnosti pa bo to še bolj moralo priti do veljave, vidno mesto v gospodarstvu okraja Celje-okolice, saj je za industrijo in kmetijstvo najmožnejša gospodarska panoga. Za razvoj turizma so podani prav vsi pogoji, in to od prometnih zvez, geografske lege in podnebja pa do zdravilnih vrelcev, naravnih in kulturnih znamenitosti ter tudi turistične tradicije v krajih tega okraja. Mimo dejstva, da se je v okrajnem merilu predele se bevalo turizem kot gospodarsko panogo, pa ne moremo iti. To neupoštevanje ali pa nezainteresiranost, kakor pač ta pojav je imenujemo, se odraža v tem, da v letih po osvoboditvi niti v zadnjih 2 do 3 letih nismo praktično na tem področju nič napredovali.

Upoštevač to stanje po eni strani, dejanske možnosti in potrebe pa po drugi strani, se bo

turizem moral v prihodnje v našem okraju v pravem pomenu razcveteti. Načrtnemu razvoju te panoge gospodarstva pa bo služil desetletni perspektivni plan razvoja turizma, ki je že izdelan. Perspektive za bližajočo bodočnost so — v kratkih obrih — naslednje.

Moderne in dobre ceste v veliki meri služijo poleg ostalega tudi turizmu, bolje rečeno, sodobnega turizma si brez urejenega cestnega omrežja sploh misliti ne moremo. Cestno omrežje na območju okraja Celje-okolice je prav veliko, saj ima 60 km republiških cest I. reda, 318 km republiških cest II. reda in 431 km cest III. reda. Kljub precejšnjim izdatkom za vzdrževanje teh cest nekatere med njimi niso v zadovoljivem stanju, ker niso bile grajene za tolikšno obremenitev, kot jo morajo sedaj vzdrževati. Stanje se bo v letu 1954 bistveno izboljšalo, ker bodo namenjena delnja še večja sredstva kot v letošnjem letu.

V letu 1954 bodo končana dela na modernizaciji ceste Cerpce—Vransko—Trojane. Cesta bo tudi v tem odseku grajena tako, kot to zahteva sodobni avtomobilski promet, in sicer deloma z betonskim ceststičem, deloma asfaltirana, deloma pa tlakovana z granitnimi kockami. Na cestah III. reda — tako imenovanih okrajnih cestah — bodo prihajajoče leto zgrajeni trije železobetonski mostovi, med njimi most preko Savinje v Grižah. Za ta most so predvideni stroški okrog 40 milijonov dinarjev. Nadalje bo obnovljen, vendar z večjo nosilnostjo, most v Smarjeti pri Rimskih Toplicah, ki je bil med vojno porušen. Obnovljeni bodo vsi kačipot, krajevne table in signalni in varnostni znaki. Razširjenih bo več nepreglednih ovinkov in preloženih nekaj klanecv. — Za cesto Vransko—Lipa je bilo v letu 1953 na razpolago 1.600.000 din kredita za nadaljevanje del, v letih 1954 do 1955 pa so že predvidena nova sredstva. — Program za gradnjo partizanske ceste iz Braslovč preko Dobrovelj do Nazarij je odobren. Vsa cesta bo merila 14,5 km, na teritoriju okraja Celje-okolice je bo 10,5 km.

Cesti Vransko—Lipa in partizanska cesta bosta izredno podprli nadaljnji razvoj turizma v tem delu Savinjske doline, zlasti pa v Braslovčah in na Vranskem.

Pozivitve turizma zahteva modernizacijo naših gostišč, pa bodisi da so v socialističnem sektorju lastništva, bodisi da so zasebna. Slednja — ne vsa, ampak nekatere med njimi — so takšna, da bo nujno čimprej takšno stanje odpraviti. V tej smeri je predvideno delo v tem, da dobe vsa gostišča, ki so pač nujno povezana s turizmom, tak izgled, da bodo ustvarjala občutek domačnosti in pri tem tudi vodila računa o higieni, snagi in sodobnejši tehnični opremitvi.

Tečajanje turističnega prometa zahteva nove nastanitvene možnosti. Ta problem se bo moral reševati individualno. Izgubiti se moramo šablonski gradnji nekkih velikih hotelov, toliko bolj pa je treba med ljudstvom prebujati smisel za turizem in zopet usposobiti zasebni turistični stanovanjski fond za sprejemanje letoviščarjev. Snloh je pozitivite osebne iniciative pri čim širšem krogu prebivalstva osnova in glavna gonilna sila, ki je ne more nadomestiti noben, še tako dober plan ali pa še tolikšna denarna sredstva.

Največji letovišči — Dobra in Rogaska Slatina — sta obsežni s precejšnjim programom. Osnova obeh primerih je zdravlilna voda, le da v Dobri termalna, v Rogški Slatini pa mineralna. V bližnji perspektivi so predvidena zlasti vrtanja in analize novih vrelcev, od uspeha teh del na zavisi nadaljnji razvoj teh letovišč. V Rogški Slatini so ta dela že začeta. Prvi uspehi so nad vse razveseljivi. Nove vrtnice so dale nove in še kvalitetnejše vrelce kot so bili dosedajni. V kolikor bo kvaliteta in moč novih vrelcev stalna, imajo v Rogški Slatini podane prav vse pogoje, da se to letovišče razvije tudi v zdravilišče evropskega slovesa. V tem primeru pa je treba tudi modernizirati vse sistem zdravljenja, pri tem mislim zlasti gradnjo hidroterapije, moderne pivnice itd. — S kaptaznimi deli, to je z vrtanjem do piezometričnega nivoja, bo tudi v Dobri treba čim prej začeti. Če bodo ta dela uspešna, bo tudi tu treba modernizirati zdravstveno službo z gradnjo balneološkega inštituta, k temu pa bo — v korak z naraščajočimi potrebami — treba sistematično urejati zdravilišče tako z urbanističnega vidika kakor glede na povečanje turističnega stanovanjskega fonda.

Za razvoj turizma so upoštevani prav vsi kraji, ki imajo količjak pogojev za to pa bodisi da je to zdravlilna voda (Liaško, Rimske Toplice), bodisi da so tam razne izkopanine ali kulturni spomeniki (Smarje, Sempeter), bodisi da je naravna okolica tako lepa, da izletniku ali letoviščarju lahko nudi prijetno bivanje v naravi (Prebold, Braslovče, Letuš, Vransko, Slovenske Konjice itd.). Naj naštejem nekaj takšnih primerov, kjer je izdelan osnovni program, kaj je treba urediti ali napraviti, da bo kraj čim bolj privlačen tako za izletnika kot za letoviščarja.

Braslovče: Gradnja planinskega doma na Do-

ANDREJEV SEJEM V CELJU - 1. DECEMBRA

VELIKA IZBIRA ZIMSKEGA IN OSTALEGA BLAGA - ZNIZANE CENE - POSEBNI PROIZVODI PRIPRAVLJENI ZA SEJEM - VABLJENI!

Kvaliteten kulturni večer - pri prazni dvorani

V soboto je imel v Celju Janko Hočevar, član mariborske drame nastop pod naslovom »Večer umetniške besede«. Pri klavirju je njegovo izvajanje spremljal dirigent mariborske opere Herbert Svetel.

Najprej o prireditvi.

Janka Hočevarja smo pred nedavnim slišali že na literarnem večeru, ki so ga mladi mariborski pisci priredili v Celju. Ze takrat, ko se nam je prvič predstavil, smo lahko pohvalno ocenili njegovo izvajanje toda tokrat je njegov nastop presegel naše pričakovanje...

Priprava na tak kvaliteten nastop ni majhna reč. Ni dovolj, da je recitator dober igralec. V delu, kjer nastopa celoten umetniški kolektiv je izvedba posameznika odvisna od režije, soigralcev in še od marsičesa. Pri recitacijskem nastopu pa je stvar čisto druga. Interpret je odvisen le od sebe, od svoje koncentracije in umetniškega življenja. Poleg tega, če pomislimo, da je treba znati vse tekste za eno uro neprestanega govora, na pamet, bodisi da je pesem ali proza, če pomislimo, da je treba v vsakem primeru najti drug izraz, drug način podajanja, kot to zahteva posamezno delo, potem nam bo napor izvajalca jasen.

Hočevar je izbral zelo pester spored. Popeljal nas je v loge stare kitajske umetnosti, mimo Puškina, do domačih avtorjev. Težko bi bilo določiti, kje je najbolj uspel. Če pa se le odločim, da je bil v »Pijanču« in v Pugljevi »Pri šefu« najbolj močan, potem je to prej vzrok recitatorsko zelo hvaležen tekst, ki pa na noben način ni lahek.

Skratka, to je bil večer, kakršnih je malo. Nekaj čisto drugega je, če nekdo z umetniško rutino podaja umetniško besedo pisatelja, kakor če bi dela brali sami. Tu se moči napisane besede priključijo še moč umetniškega podajanja in delo zablesti v dvakrat svetlejši luči. Spremljava dirigenta Svetela je bila zelo dobra in se je čudovito spajala z ritmom, melodiko in vsebinskim vzdušjem vsakega recitiranega dela. Sicer pa mi ni treba ponovno poudarjati kvaliteto tega večera, to je dokazoval aplavz, dolgotrajno ploskanje nekaj desetih rok v dvorani Narodnega doma, ki je bila za pojem zasedenosti — prazna.

Zdaj sem tam. Pred vprašanjem, ki ga ni mogoče obiti. Ne vem če je kdo, ki je sedel v dvorani, imel drugačne občutke? Enostavno porazen vtis. Nekaj prosvetnih in kulturnih delavcev, toda zelo majhen odstotek. Par dijakov, predvsem iz učiteljskega, to je bilo tudi vse.

Če bi hotel zagovarjati to zevajočo praznino, bi nemara našel dovolj vzrokov: Sobota, neprimeren čas, nastop »jonglerja«, plesi na vseh koncih mesta in popoldanska gledališka predstava. Toda nimam tega namena, ker bi tudi ne bilo iskreno. Vsak izgovor bi se dal pri razčlenitvi tudi popolnoma zavreči.

Začnimo pri prosvetnih delavcih. No, razen nekaj izjem, slika skrajne nezainteresiranosti. Niso vedeli? Kaj še. Sami so brali okrožnice v svojih razredih. Kje so bili slavisti, ki bi jim gotovo ne škodovalo priti, pa čeprav znajo morda lep kup Prešernovih, Puškinovih in drugih pesnitev celo na pamet...

Hočevar je gledališki igralec... Večera pa se ni udeležilo toliko njegovih stanovskih tovarišev, kolikor bi jih prešel s prsti ene same roke. Tudi amaterjem in diletantom bi korist tega večera odtehtala štiri kovače...

Mladina. Le-to sem imel ves čas v mislih. Žalostno, zares žalostno. Prijatelj, ki se je peljal od Vojnika sem, mi je povedal, da je povsod, v sleherni dvorani, enako tudi v Celju, videl mladino »pot potiti« na plesih. Ples, ples, ples... Ples obiskuje mladina, ples, ki jih v gostem zaporedju prirejajo mladinske organizacije. Pa jo vprašajte, mladino: — Kdo zna povedati vsaj eno kitico Prešernove Zdravice? — Malo jih bo. Vprašajte, če vedo, kdo je napisal melodijo, ob kateri se potijo. Malo

jih je tudi takih, ki bodo vedeli vsaj za Geršvina, ustanovitelja moderne glasbe, za katero je med mladimi ljudmi še največ poslušala...

Nočem po vzorcu nekaterih zavračati vse, kar je novo. Vsakega malo pa vendarle mora poznati razgledan človek. Kaj bo s to mladino, ko jo tudi ples ne bo več mogel zadovoljiti? Mar niso na najboljši poti, da zaidejo potem v misticizem, ko se bodo naveličali veseljačenja in puhlosti, podlage za resno delo, za kulturno življenje, pa ne bodo imeli? Sicer se pa zaman vsajam. Kako more človek zahtevati od učenca naj stopi čez prag dvorane, kjer se v srca vlegajo stvaritve lepote, plemenitosti in vseh človeških duhovnih dobrin, če se teh dvoran izognejo njihovi vzgojitelji?

Dejal bo kdo: Dvomim, če je bil ta večer res toliko vreden, da bi moral poslušati take očitke, če nisem bil tam. Resnično ni vrednost tega večera bila glavni povod drugega dela mojega pisanja. Te ugotovitve niso vzniknile samo tokrat. Nabirale so se že dolgo, ta večer pa je pošastna praznina dvorane, nalila mero do vrha.

Lahko bi napisal kup opravičil. Uporabil bi celo lahko krilatice o visokem datumu. Toda, zakaj bi si metali vedno pesek v oči? To je konjiček, ki mu naša kulturna kronika prepogosto skače v sedlo. (j. k.)

Likovna sekcija SKUD France Prešeren bo razstavljal

Člani likovne sekcije SKUD »France Prešeren« so že večkrat prikazali uspehe svojega dela na razstavah, s katerimi so počastili naša največja praznika — 1. maj in 29. november. Tako bodo tudi letos v počastitev Dneva republike odprli razstavo slik in risb v dvorani DIT (v Mestni hranilnici). Na razstavi, ki bo odprta od 29. novembra do 10. decembra, bodo člani razstavili svoja najnovejša dela, nastala v razdobju od zadnje prvomajske razstave pa do danes. Dva najlepša letna časa, pomlad in jesen, vabita s svojimi pestrimi barvami slikarje krajinarje, da v risbi in sliki čim bolj verno prikažejo lepote narave. Zato bo razstava pestra tudi po izboru del. Lepote naše ožje domovine od Celja in njegove okolice, preko Savinjske doline, Gorenjske in dalje so privabile slikarje, ki so se otresli tésnih sten svojega

ateljeja, kjer so prezimovali in v slabem vremenu študirali predvsem portret. Tako bo na razstavi zastopanih tudi nekaj portretov. V zvezi z materialnim uspehom razstav so predvsem obiskovalci, katerim — vsaj večini — ni jasno, zakaj prirejamo razstave. Ni namen razstave, da slikar na njej čim več proda, temveč da se pokaže pred javnostjo, da zainteresira čim več ljudi, predvsem tistih, katerih razumevanje za likovno umetnost je majhno, da jim nudi osnovne pojme v umevanje umetnosti, da bodo znali razlikovati dobro sliko od slabe, da enkrat za vselej napravijo konec razširjanju kiča po naših domovih.

Da pritegnejo čim več obiskovalcev, bodo člani likovne sekcije dali 6 slik v nagradno žrebanje, ki bo ob zaključku razstave.

Komorni moški zbor iz Celja je gostoval v Bistrici ob Sotli in na Bizeljskem

Po prirejanju koncertov na našem podeželju se brez dvoma odlikuje moški komorni zbor iz Celja, ki je v svojem štiriletnem delovanju obiskal skoraj vse kraje širše celjske okolice. Vsaj enkrat mesečno gostuje zbor na podeželju, kjer s svojo ubrano pesmijo navdušuje človeka za slovensko petje in mu krepi narodno zavest. Predzadnji nedeljo je zbor obiskal dve najoddaljenejši postojanki — Bistrico ob Sotli in Bizeljsko.

V Bistrici ob Sotli, tako so govorili nekateri, ni zanimanja za petje. Dvorana je zasedena le, če se predvaja ljudska igra, za koncerte se Bistričani ne zanimajo. Prav koncert komornega zbora pa je dokazal, da so takšne trditve neutemeljene, saj je dvorano napolnilo preko 300 prebivalcev, od teh 70 šolskih učencev. Tov. Pihler, predstavnik Ljudske prosvete je v pozdravu lepo povedal, da so bili napačni predsodki nekaterih ljudi, ki so mislili, da

ni zanimanja za petje. Razveseljivo je dejstvo, da je bila šolska mladina med izvajanjem nepričakovano disciplinirana in je z velikim zanimanjem spremljala umetniško izvajanje zbora.

Zvečer je Komorni zbor priredil koncert na Bizeljskem, kjer je ponovil svoj program pred razprodano dvorano Zadrúžnega doma. Kakih 500 poslušalcev je sledilo izvajanju zbora, ki se je odlikoval zlasti po ubranosti in pestrosti sporeda. Posebno koristno se je pokazalo napovedovanje s kratkim pojasnilom vsebine, kar še bolj združuje zbor s poslušalci in poglobi notranje doživljanje obeh. Oba koncerta so organizacijsko pripravili prosvetni delavci in člani kmetijskih zadrug, zakar jim gre priznanje.

Komorni zbor je ob tej priliki obiskal rojstno hišo maršala Tita v Kumrovcu, se vpisal v spominsko knjigo in pred hišo zapel lepo »Slovensko pesem«.

IZ SODNE DVORANE

TUJE LASTNINE NISO SPOŠTOVALI

Špes Anton iz Trnovelj in K. J. iz Loke pri Zussu sta si v ključavničarski delavnici Uprave stanovanjskih zgradb v Celju prilastila nekaj kovinskih predmetov. Obsojena sta bila K. J. na 1 mesec zapore, pogojno za dobo dveh let, Špes pa bo plačal 2500 din. — Veber Jože, brez stalnega bivališča in zaposlitve, je 1. 10. letos kmetu Lunu Ervinu v Liscah pri Celju ukradel elektromotor s kabljem, kolobar aluminijaste izolirne žice in 1 kos, vse v vrednosti okrog 50.000 dinarjev. Kmetici Fazarinc Amaliji na Ostrožnem pa je vzel 15 rezilnih listov za kosilni stroj. Kazen 2 meseca zapore.

PREMETENA GOLJUFICA

je Mihelčič Cirila z Dečkove ceste v Celju. Pri Bračič Magdi v Liscah se je zglasila in ji rekla, da jo pošilja mati Bračičeve, ki je bila v zaporu, z naročilom, naj ji izroči nekaj stvari, da jih bo odnesla njej v zapor. To je Bračičeva tudi storila. Izročena pa njena mati seveda ni dobila. Na kapucinskem mostu v Celju je Mihelčičeva pregovorila neko sedemletno dekle, da ji je izročilo cekar z denarnico in kruhom, ona pa da ji bo za to prinesla prstan, za-

pešno uro in obleko za balet. Na Bregu, pa je Zajc Frančiški ukradla 20.000 din vredno žensko kolo. Za njene podvige je sodišče Mihelčičevo obsodilo na štiri mesece zapore.

DIREKTOR V PODJETJU NE SME ZLOBABLJATI URADNEGA POLOZAJA

Pod tem naslovom smo v zadnji številki objavili poročilo o sodni razpravi proti Merniku Ivanu in Joštu Jožetu iz Tovarne tehtnic. Te poročilo popravljamo. Mernik Ivan ni bil direktor in predsednik delavskega sveta, temveč predsednik upravnega odbora in je kot tak mima direktorja izdajal razne ukrepe. Jošt Jože pa ni bil predsednik upravnega odbora, temveč član upravnega odbora.

OBISOJENI VROCEKRVNEZ

Godec Jože iz Podpeč pri Ločah je januarja letos hudo telesno poškodoval Godec Terezijo. Pretepal jo je najprej z roko, nato pa jo udaril še s tolkačem, s čemer ji je povzročil na levi podlahtnici prelom kosti. Zaradi neke še neprestane kazni je bil obsojen na skupno kazen 4 mesece zapore. Kazen pa se mu odloži za dobo enega leta.

ODEJI JE UKRADEL

Krajec Franc iz Rožnega vrha pri Svarinsem v Rožni dolini je tamkajšnji Kmetijski zadrugi vzel dve volneni odeji v vrednosti okrog 5000 dinarjev. Kazen 1 mesec zapore.

Veber Franc iz Celja, Sladrov trg 1, aslužben v Tovarni emajlirane posode, ni istovestno z Veber Francem iz Celja, Askerčeva ulica, ki je bil obsojen zaradi tatvine kolesa.

Razvoj Železarne Štore zgovoren dokaz naše nagle poti v socialistično izgradnjo naše domovine

Kdor pozna Železarno Štore iz predvojnih let pa vidi kako se je razširila in modernizirala, ne more zanikati velikanskega napredka, pa če mu gre priznanje še tako trdo od srca. Kljub vsem težavam, ki jih je kolektiv pri svoji izgraditvi srečeval, so štorski železarji dosegli iz leta v leto vse večje uspehe. Proizvodnja se iz leta v leto povečuje za približno 5%, če pa primerjamo proizvodnjo iz leta 1946 je ta proizvodnja porasla za celih 48%. Proizvodnost se je v odnosu na enega delavca povišala od 32 ton v letu 1946 na 69 ton v letu 1952.

Kolektiv si prizadeva, da poleg povečanja proizvodnje izboljšuje tudi kvaliteto svojih izdelkov. Ugovori in reklamacije so s strani kupcev zelo redke. Valjani in šamotni material je zelo dober pa tudi kakovost livarskih izdelkov se je občutno izboljšala.

Štorski železarji se globoko zavedajo, da z izdelovanjem črne metalurgije zelo koristijo našemu gospodarstvu. Čeprav nekdanja zapuščenata tovarna iz vseh kotov kliče po obnovi in modernizaciji, se kolektiv trudi, da bi poleg tega še znižal cene.

Železarna Štore je v odnosu v letu

1952 znižala cene livarskim izdelkom takole:

Pri ceveh za 17,5%, pri fazonskih komadih za 11,2%, pri kokilih za 2%, pri sivi litini za 3,8% in pri obdelanih valjih za 13,6%.

Pri valjanih izdelkih in šamotni opeki se prodajna cena sicer še ni znižala, pač pa je zato občutno povečala skrb za proizvodnjo še kvalitetnejših izdelkov. V zgoraj navedenih odstotkih ni zajeto znižanje cen, ki pa je že bilo objavljeno v dnevnem časopisju.

S 15. oktobrom je kolektiv ponovno znižal cene:

Valjanim izdelkom za 2.000 din pri toni, pri sivi litini 6.000 din in pri fazonskih komadih za 10.000 din pri toni.

Ponos štorskih železarjev je najmodernejši elektroplavž. Le ta bo zgrajen na osnovi lastnih izkušenj in večji del z domačo opremo. Elektroplavž bo največji te vrste na Balkanu. Obratovati bo pričel prihodnje leto. Z njim bodo železarji pridobivali prvovrstno surovno železo, katerega smo doslej morali uvažati iz inozemstva. Ta elektroplavž predstavlja velik uspeh, velik korak

naprej na poti v samoosvojitve naše industrije.

Delovni kolektiv v Storaš je spremenil zunanje lice Storaš. Na hribu nad Železarno so zrastle nove Store, v naselju gradijo nov Dom Svobode, na obali Jadrana imajo lastno počitniško stavbo, medtem ko so na Svetini zgradili prijeten počitniški dom. Kolektiv ima močno delavsko prosvetno društvo Svoboda, pa tudi na telesno-vzgojnem polju žanje značilne uspehe.

Dom na Svetini

Železarna Štore

Valjani proizvodi, odlički iz sive litine, valji - šamotna opeka. Ob Dnevu republike, največjem prazniku naše svobodne domovine, socialistične Jugoslavije, čestita vsem našim delovnim ljudem in borcem za našo politično, gospodarsko in narodno neodvisnost!

Fran Reš:

Plavajoča PISMA

Priljubljeni Tomo Praznik se je v začetku poletnih počitnic kar na hitro znebil iz velikega navdušenja in ljubezni do svoje lepe Zinke in nato je z njo prebil dva srečna tedna ob morju. Po vrnitvi v Celje si je mladi par pričel z vneto urejevanju svoj novi dom — sobo s predsobo pri njenih starših. Toda že se je bližal prvi avgust, ko se v Ljubljani prične neki tečaj tudi zanj in vsaka misel na bližnjo ločitev je Zinki oblaževala mehke, svetle oči: »Kako bom brez tebe preživela teh štirinajst dni! Kako krut je, kdor si izmišlja tečaje in pri tem pozablja na srečo mladih ljudi! Najraje bi odšla s teboj!«

»Ne, Zinka, tam bi imel premalo časa zate, kje bi stanovala in za hrano bi imela velike izdatke! Dom boš medtem spravila v red in ko se vrnem, nama bo še lepše.«

Dan pred svojim odhodom pa je Tomo pomislil, da mora urediti še neko posebno stvar. Med svojimi knjigami je imel skrito škatlo pisem, ki so mu jih pred leti pisale nekatere deklice. V njih je bilo mnogo vročih izpovedi, neuresničenih obljub in sanj, ki nikdar ne smejo vznemirjati Zinke. Ko bo zdaj sama doma, bo morda stikala kdaj med njegovimi stvarmi in bi lahko našla vsa ta pisma. To pa se ne sme zgoditi! Uničiti jih — tega pa spet ni hotel, rad bi si bil še vsaj nekaj časa ohranil ta ali oni lepi spomin. Vsa ta pisma bo odnesel v šolo in jih skrnil med knjigami v omari, do katere ima ključ kot knjižničar.

Zadnjega dne pred odhodom v tečaj je vzel škatlo s pismi, ki so bila prav vsa še v raznobarnih kuvertah z njegovim naslovom in poveznata s svilinimi trakovi. To svojo skrivnost je zabil v kopalne hlače in jih spravil v aktovko.

»V šoli imam še opravke in mimo grede bi se rad še kopal v Savinji,« je dejal Zinki.

»Prav kmalu se vrni!« ga je zaprosila in mu pritisnila poljub na usta. »Nocoj pojdeva za slovo še v kavarno, ali ne?«

»Seveda, ljubica zlata!«

*

Pred hišo, na ulici je Tomo Praznik našel na Prijatelja Janeza Bramorja, ki je bil prav tako namenjen na kopanje.

»Skupaj pojdeva k Savinji,« je sklenil, »s pismi pa opraviš pozneje, domov grede.«

Kmalu sta preko ceste, mimo vil, vrto in travnikov dospela do svetle reke, ki je onkraj nje gozd raste v hrub. Sonce je pripekalo in je izvabilo že dokaj ljudi v osvežujočo vodo.

Prijatelja sta zlezla s travnatoga brega na ozek pas belega proda in se stekla. Pod obrežne vrbe sta položila obleko, Tomo pa je svojo aktovko, ki je bil iz nje vzel kopalne hlače, obesil na štrcelj veje. Legla sta na vroči prod, si prižgala cigareti in kramljala. Janez je bil na tem, da se oženi in Tomo mu je z vneto slikal svojo mlado srečo in ga navduševal za ženitev.

Pognala sta se v hladilne valove, pa spet posedla na proda, si ogledovala stale kopalce, pa še zaplavala, tokrat precej daleč.

Vrnila sta se in se spet ozrla po svojih oblekah, odloženih pod vrbovjem.

»Moja aktovka!« je s strahom zaklical Tomo. »Semkaj sem jo obesil in je ni več!«

Pregledala sta ves okoliš, toda aktovke ni bilo nikjer. Oblek, srajc, denarnic in ur pa se ni bil nihče dotaknil.

»Prav ob aktovko me je nekdo spruil, prekleto!« se je srdil Tomo.

»Kaj pa si imel v njej?«

»Neke papirje, ki sem jih hotel nesti v šolo. Neko važno pisarijo...«

»Najbrž kakšen referat?«

»Da, da! Toda še pogledaj tód okoli! Morda se je kak bedak hotel le pošaliti.«

Oblezla sta precejšen del obrežja in vprašala nekatere kopalce, sledu pa nista odkrila.

»Čemu le najprej nisem šel v šolo!« se je jezil Tomo. »Vidiš, če ne bi bil srečal tebe... Minilo me je vse veselje do kopanja. Pojdiva!«

Tómó se je brez aktovke vrnil k Zinki in ji opisal svojo nezgodo. Tolažila ga je:

»Bila je že stara aktovka, pa ti bom kupila lepo, novo, da se boš postavil z njo.« On pa se je še kar naprej jezil na predrzne tatove in niti zvečer v kavarni ni bil dobre volje. Ugibal je sem in tja:

»Da bi pisma vsaj ne imela kuvert z mojim naslovom! Tat bo vedel, da so ta pisma bila napisana meni. Kaj bo le naredil z njimi? Če bi mi jih vrnil, mu aktovko rad prepustim, pa še naravno bi mu dal. Morda pa bo vsaj toliko dostojen, da pisma uniči...«

Prihodnje jutro se je Tomo odpeljal v tečaj.

*

Zinka, mlada žena, je bila že drugi dan sama doma, ko je navsezgodaj nekdo pozvonil pri njej. Vstopil je mlad človek in povprašal po Tomu. V roki je

imel majhen zavitek. Končno je povedal:

»Kopal sem se predvčerajšnjim pod Starim gradom in so po Savinji priplavala neka pisma s tem naslovom. Pa sem jih včeraj lepo posušil na soncu in jih prinesel razredniku. Njegova so, le pogledajte naslov...«

»Tako? No, priden si! Dala mu jih bom, ko se vrne.«

»Vseh nisem mogel poloviti, pa tudi sem šele pozneje opazil, čigava so. Še mnogo več pa jih je potovalo dalje.«

Zinka je sedla in pričela brati pisma. V hipu že se ji je radovednost prevrnila v žalost in srd. Vse telo ji je pričelo drgetati, solze so ji zalile oči, vzdihni in stoki so se ji trgali iz burno valujočih prsi, iz vse tesnejšega grla. Kaj vse je brala v teh strašnih pismih!

»Obljubljam ti zvestobo in vso vročo ljubezen... Ti edini moj zlati Tomo... Tvoji strastni poljubi... Hotela bi umreti v tvojem objemu... Tega prekrasnega večera ne bom pozabila... Tvoja sladka Minka... Večno tvoja Emica... Do groba samo tvoja Hermine...«

Dalje ni mogla več. V glavi se ji je zavrtelo, papirji so ji padli iz rok in zgrudila se je na divan, vsa brez sapa, srce pa ji je hotelo vsak hip počiti v divjem navalu gneva in bolečine.

Ze na njene prve krike je pritekla njena mati. Močila jo je s kisom, nato ji je oče dajal celo umetnega dihanja. Spet se je zavedela v svojem obupu in bridko tarnala:

»Kakšna pisma! Iz njih mi je vse jasno! Tomo je pokvarjen človek, podlež! Jaz nesrečnica! Uničil mi je življenje!«

Tudi mati in oče sta se lotila pisem in njuno zgražanje je bilo čedalje silnejše.

»Kaj zdaj?« so se spogledali.

Nekdo je pozvonil. Mati je stopila na hodnik in odprla. Vstopila sta dva majhna dijaka in prvi je povedal:

»Iz Laškega sva. Predvčerajšnjim sva se kopala v Savinji, pa je voda prinesla nekaj pisem v kuvertah, ki je na njih naslov najinega razrednika. Lepo sva jih posušila in mu jih prinesla. Toda več jih je odplavalo še dalje proti Rimskim Toplicam.«

»Tako torej!« je dejal Zinkin oče.

»No, hvala! Pa še nekaj mi povejta: Ali je kdo ta pisma bral?«

»Pri nas doma so jih brali in se smejali,« je odvrnil drugi dijak, prvi pa se je samo namuzal.

»Ze dobro!« ju je odslovil oče in zaprl vrata za njima.

»Nekaj moramo nemudoma ukreniti,« je silila mati. »Kdo je le ta pisma spustil po vodi, če ne Tomo sam? Takšen bedak! Saj se bo do kraja osmešil in ga bodo še premestili drugam! In takšen ženskar, na pogled pa ves nedolžen! Nevarna tiha voda! Uboga Zinka, ne jokaj več, ta človek ni vreden niti ene tvoje solze!«

Zinka je zahlipala v še krčevitejšem joku.

»Pregledal sem več datumov v pismih, je menil oče, »pa so vsi iz časa, ko se z Zinko še nista poznala. Zato ne bi bilo pametno, če bi delali preveliko afero iz tega. O kakšni nezvestobi tu ne more biti govora.«

»Nekaj drugega je važno,« je dodala žena. »V vsem tem se kaže njegov šibki, vihravi značaj. Držati ga bomo morali na kratkem konopcu, da nam ne zbežlja.«

»O, kako se bojim za Toma!« je vztrepetala Zinka. »In zdaj je brez mene tam doli v Ljubljani in morda... Se pomisliti ne smem na kaj takega, da se mi ne zavrti v glavi. Takoj mora zapustiti tečaj in se ne sme več odmakniti od mene! Brzjavila mu bom.«

Ze uro nato je Tomo prejel telegram:

»Zinka je doživela nesrečo. Vrni se takoj!«

*

Z večernim vlakom je prispel Tomo in močno zaskrbljen vstopil:

»Kaj se je zgodilo z Zinko?«

»Objokana je sedela na divanu in je z obko molče pokazala na mizo s pismi.«

»Tako torej?« se mu je posvetilo v glavi. »Ta nesrečna pisma! Pojasnil ti bom prav vse do kraja. Potem boš spet mirna in vesela, samo poslušaj me...«

In ji je pripovedoval.

Vse to, kar je bil kdaj mimogrede doživel z dekleti, preden je sploh vedel za Zinko, ni bilo drugega kakor le prazno iskanje nečesa, česar najti niti ni bilo mogoče, dokler ni spoznal nje. Kolikor pa je pri tem bilo nečesa takega, kar ljudje imenujejo ljubezen, pa je bila ta le otroška in brez stvarne vrednosti ter se je vsaka morala končati že v svojem začetku ob razočaranjih. Šele Zinka...

In ta nesrečna pisma! Neznani tat mu jih je ukradel ob Savinji z aktovko vred in ker z njimi ni vedel kaj početi, jih je odvrnil v reko.

Končno sta se poljubila v vročem objemu in še isti večer so vsa usodna pisma zgorela v peči.

Prihodnje jutro se je Tomo vrnil v tečaj, z njim pa je odpotovala tudi Zinka, ki se je po vsem prestanem tako zelo bala zanj, da brez njega sama niti dneva več ne bi hotela živeti.

★

Volitve v ljudsko skupščino FLRJ in LRS so garancija za nadaljnjo graditev materialnih temeljev blagostanja vseh delovnih ljudi naše domovine!

★

CELJSKE BODICE

PISMOUK IN UČENKA

SLAVIST:

»Povej, dekle, si naučila se lepo pesem »Strunam« na izust? Povej nam jo, da bo beseda mila očarala ta dan jesenski, — pust.«

Dijakinja ponižno se prikloni in pesem milozvočno izdrda. Profoks k ušesom si dlani prisloni, in deva zapove, naj preneha.

»Da znaš jo dobro, nisem dvomil, si čula že, kako naj pesem zazveni?«

DIJAKINJA:

»V soboto sem, v Narodnem jo domu res slišala tako. No, kaj pa Vi?«

CELJSKI OBRAZI

24

Mladenič je, čeprav upokojenec, in še žari mu vroče dneva zagr, ko v hvalo mu pleto postrvi venec in izgrešenih zajčkov srečni zbor.

25

»Pri Svetem Rok' so gor'ce sim pa taj, kjer v vincu tlijo zemlje žlahtne sile, in te »Prešerniške« so nam rodile, ki v reže jo s taktirko, da je kaj.«

26

Navkljub srebrnemu že lasu sedi še strumno na Parnasu. Sicer mladeniško je plah obrazov celjskih — fotograf.

27

Doslej nikdar ni bil vojak, vendar je strelski bil prvak. Ker tajne ljubil je vse dni, zdaj mož v tajništvu sedi.

28

Lovil žeparske je prikazni ter vse kar sodi v kriminal. Sedaj sam kupcem žepu prazni, ko potrebujejo m et al.

29

Ze prej je uniformo slekel. Potem dal varnosti slovo... Zdaj kuril bo in ruho pekel, oviral celjsko vegetacijo.

30

Kmalu bo nov plavž dogradil in »Stobóde« svetli hram. Na jésen pa se je pamládil ker res je dober državlján.

31

Zemljó na kup je dolgo vlačíll od bank potreboval denar. Zdaj pa denar na kup bi tlačíll, ko je blagajne gospodar.

Nesrečna „bodica“

Blaž me je ustavil na cesti s sovražnim pogledom:

»Ali si ti napisal tisto bodico v Savinjskem vestniku?«

»Katero vendar?« sem ga vprašal nedolžno.

»No, ono, ki meri name, ono štev. 20 o Stanislavskem!«

»Ampak ta se vendar ne tiče tebe!«

»Kako da ne! Vem, kdo je Stanislavski in tudi »PP« večkrat berem.«

»Prijatelj Blaž! Med celjskimi obrazi je gotovo mnogo takih, ki bi lahko isto trdili. In gotovo je tu nekaj tisoč bralcev »PP«-ja. Kako da si stvar obrnil nase?«

»Ne izmikaj se mi! S to bodico si napadel mene in ne bom ti ostal odgovora dolžan. Pravkar sem oddal odgovor pisem in v njih javil izstop iz odborov šestih društev.«

»Pa v kakšni zvezi so ta društva z bodico?«

»To naj te prav nič ne briga. To si dosegel s svojimi predrznimi verzji.«

*

Prejel sem neko pismo:

»Užaljen sem zaradi neke bodice, ki ste jo napisali najbrž vi. Stanislavskega sicer se nisem bral, ker nisem prijatelj romanov, pač pa kupujem »PP«, ljubim gosto zakuhano juho in utvar nimam. Torej ste napadli mene, vi rogovilež, ki kradete čast poštemim državljanom. Posledice niso izostale. Razdrl sem zaroko z neko žensko, ki je naročnica Savinjskega vestnika. Res je sicer, da sem je bil že nekaj časa do grla sit. Vi pa se me varujte! Ko vas prvič srečam na ulici, vam zaušnica ne uide. ogorčeni Luka Magarčič.«

Pismo mi je zaprlo sapo. Kdo je ta Luka Magarčič? Ne poznam ga. In če ga srečam? Raje nekaj dni ne pojdem na ulico, morda se mu medtem jeza ohladi. In nazadnje bom imel neprijetnega posla še z njegovo bivšo nevesto.

*

Prijatelj Polde Britz je šel na ulici mimo mene in mi ni odzdravil. Planil sem za njim:

»Polde! Ali si tako kratkoviden, ali pa sem se ti kaj zameril, ker me na ulici ne poznaš več?«

»Užaljen sem in tu ne morem s teboj govoriti. Stopiva tjakaj za ona hišna vrata, da ti povem.«

Skrila sva se tujim pogledom in v mračnem kotu mi je Polde dejal:

»Tisto bodico štev. 20 si najbrž ti napisal!«

»Pa ta se vendar niti malo ne tiče tebe.«

»To ni važno. Da boš vedel: Ne vem sicer, kdo je Stanislavski, mislim pa, da je bil to neki veliki goljuf, ki so ga nekoč v Parizu razkrinkali...«

»To pa je bil vendar Staviski!«

Po sklepu delavskih svetov Cinkarne in kemične tovarne Celje in na podlagi odločbe Mestnega ljudskega odbora Celje št. 8353-1 z dne 22. oktobra 1953, sta se obe podjetji združili v novo gospodarsko podjetje pod imenom

CINKARNA

METALURŠKO-KEMIČNA INDUSTRIJA

CELJE

s sedežem v CELJU, Leskoškova 19. Prosimo vse cenjene odjemalce in dobavitelje, da se odslej obračajo na naš novi naslov na dosedanje telefonske številke: 20-41, 20-42, 20-81 in 20-82.

Istočasno Vas obveščamo, da bomo za prihodnje leto sklepali pogodbe v času od 20. novembra do 20. decembra. Prosimo Vas, da nam v tem roku prijavite Vaše potrebe, na podlagi katerih Vam bomo poslali zaključnico v podpis.

Kakor do sedaj, bomo tudi v bodoče točno in solidno dobavljali naše proizvode:

PANOGA 115
Surovi cink v blokkih
Cinkov prah
Fini cink v blokkih
Redestilirani fini cink v blokkih
Rafinirani cink v blokkih
Avtotopijske plošče
Offset plošče
Cinkova pločevina
Cinkovi protektorji
Cinkove pralnice

PANOGA 120
Kromov galun
Natriumhidrosulfid
Natriumsilikofluorid
Kongalit (Metalit)
Natriumsulfid: surovi
čisti
Bariumsulfid
Cinkosulfat kristalni
Litopon
Svinčeni minij 32%
Svinčeni minij 30%
Svinčena glajenka
Ultramarin

Modra galica
Želzna galica ali zelena galica
Superfosfat
Cinkovo belilo:
rdeči pečat
zeleni pečat
beli pečat (izvozni rdeči)
zlati pečat (farmaceutski)
sivi pečat
R. P. K. Specialni (indiferenten
protj kalijevemu perman-
ganatu)
Zveplena kislina 60° Be

KOLEKTIV OB TEJ PRILIKI ČESTITA VSEM DELOVNIM KOLEKTIVOM, VSEM BORCEM ZA NAŠO SVOBODO IN VSEM DELOVNEMU LJUDSTVU K PRAZNIKU REPUBLIKE — 29. NOVEMBRU

